

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

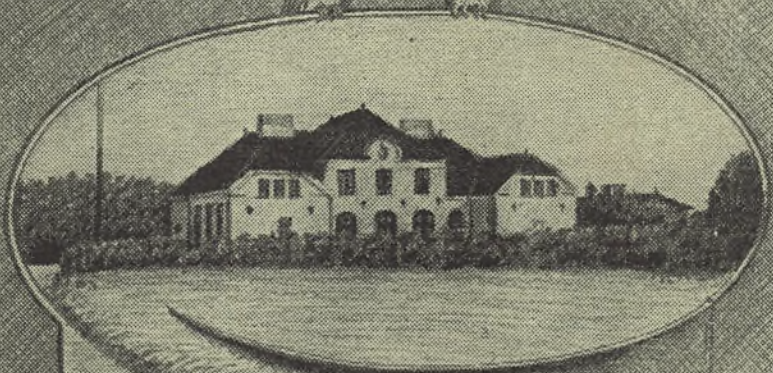
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

NISSUMSKÆ

ADREGER

NISSUMSKE ÅRBØGER

UDGIVET AF

NØRRE NISSUM SEMINARIUMS
ELEVFORENING

UNDER REDAKTION AF
ALEX. KOCH (28)

1952

M. CHRISTENSENS BOGTRYKKERI
STRUER 1953

INDHOLD

En række udtalelser om 60 året	
60 år. <i>Alex. Koch</i> (28)	3
Anno 1892. <i>C. C. Andersen</i> (95)	5
Min første dag i Nissum. <i>J. Søndergård Jacobsen</i> (06)	8
»Mit seminarium« nær ved sø og friske vinde. <i>C. Gahrn</i> (15)	11
Hellas som en levende del af sognets liv. <i>P. A. Andersen</i> (27)	13
En 32'er ser tilbage. <i>V. Agerschou=Andersen</i> (32)	14
Tilbageblik efter 8 års virke. <i>Ellen Jensen</i> (45)	16
Der var ingen som Søren! <i>Bodil Gammelgård Madsen</i> (52)	17
IV klasse med den krængede tegnebog. <i>Åge Vindum</i> (IV kl.)	18
Der kom en fremmed. <i>Tage Ringgård</i>	20
Augustin Wøldike. Ved <i>J. Søndergård Jacobsen</i>	22
Året, der svandt. Forstander <i>Gjelstrup</i>	26
25 års jubilarene. Ved <i>Alex. Koch</i>	35
Dimittender 1952. Ved <i>Alex. Koch</i>	39
Af årets dagbog. Ved <i>J. Søndergård Jacobsen</i>	42

Smykket til 60 års festen (Fot. Åge Vindum)

60 ÅR

I 1952 havde Nr. Nissum seminarium bestået i 60 år. Denne begivenhed fejredes med en fest d. 17. maj og får sin omtale i forstanderens oversigt over året, der svandt. Men også på anden måde ønsker vi at markere begivenheden i årbogen. — Dette sker ved nedenstående udtalelser fra en række dimittender. Disse repræsenterer i nogen måde de skiftende faser i seminariets liv gennem de 60 år. Et så lille udtog af op mod 1500 dimittender bærer selvfølgelig i allerhøjeste grad tilfældighedens præg, og ingen taler med noget mandat fra sin „tidsalder.“ Dette er heller ikke ønsket,

tværtimod! Det giver et rigere billede, når hver enkelt kun taler på egne vegne.

Selv om udtoget er lille, af hensyn til årbogens pladsforhold, er der tilstræbt at lade forskellige „tidsaldre“ og forskellige miljøer både med hensyn til forudsætninger ved mødet med seminariet og senere virke komme til orde. Nogle kom fra plov, andre fra skolebord, nogle har efter et langt liv i skolens tjeneste forladt katederet, andre står midt i arbejdet med en årrækkes erfaringer, atter andre er ved begyndelsen af deres livsgerning. Vi takker dem alle for deres bidrag til en mindekrans om deres gamle skole.

I en tid, hvor seminarierne arbejder under højtryk over det ganske land, og hvor nye seminarier synes at skyde op som paddehatte uden småligt hensyn til kommende tiders behov og seminarieuddannelsens prestige og stabilitet, for ikke at tale om traditioner, kan vort seminarium altså se tilbage på over 60 års minderigt og, som vi tror, velsignelsesrigt virke i læreruddannelsens tjeneste. Det opstod som et pionerseminarium i Indre Missions skolevirksomhed — under de beskedneste kår og uden støtte fra nogen kommune eller lignende, kun på en enkelt mands tro og vilje. Men selv om der stadig findes reminiscenser i det ydre antræk fra pionertidens småkår, hvilket giver seminariet sit særegne, hyggelige præg, er det dog vokset og udbygget støt og sikkert gennem de svundne årtier, så det i dag fuldt vel tør være sig bekendt i dansk seminarieverden.

Dette er vigtigt og nødvendigt, men det afgørende er og bliver, om det stadig må have en mission at øve i dansk skole- og kulturliv med det særlige formål, hvorunder det er grundlagt: at være med til at give den danske skole troende, kristne lærere, der i ydmyghed og troskab vil røgte vort folks kristne arv og fundament i en forvildet tid.

Vidt har ringene fra Nr. Nissum seminarium bredt sig. De fleste blev vel små, men ikke mindre betydningsfulde. Det er stadig de mange småbække, der gør en flod. Nogle bredte sig viden om til fjerne riger, til fremmede og krævende klimater, hvor ensomhed og hjemvé vel ofte kunne tynde, men hvor der trængtes til, at nogen ville løfte korsets tegn for bange sjæle.

Også disse ringe tæller med i billedet af vor skole, for at det kan få sit perspektiv.

Så give da Gud vor skole en fremtid, som Han gav den minder!

Alex. Koch (28).

Blandt de dimittender, vi henvendte os til for at få et bidrag til denne serie udtalelser, var også naturligt seminariets første dimittend, C. C. Andersen (92), forhen Bagsværd. Men brevet kom tilbage med påskriften: adressaten død. Så har døden sat sin grænse, men vi vil dog gerne høre denne stemme i koret. Derfor optrykker vi et brudstykke fra en artikel i 1. årgang af Nissumske årbøger (1918), da dette stof jo er ukendt for de fleste nutidslæsere af årbogen.

ANNO 1892

Rom blev ikke bygget på een dag — det blev seminariet i Nørre Nissum heller ikke. Lidt efter lidt rejste det sig på de pløjede marker ved chausseen ud mod Lille og Store Borum og skræder Sløks beskedne villa. — I forsommeren 1892 lagde Nissums bygmester Wille Christian på den åbne mark vest for det gamle missionshus grunden til „Athen,” den ældste af seminariets bygninger; og efter sommerferien samme år rykkede minervasonnerne og nogle af deres professorer, kandidat Strøm og lærer Kirkegård, ind i de „komfortable apartments,” hvor enmandsværelserne var på størrelse med flueskabe og tomandsværelserne som spisekamre. Væggene var, som murerne havde efterladt dem, dørene var bare ferniserede, og stuernes eneste bohave var kakkelovnen. Men en seng, et bord og en stol var nok til at fylde dem; kun på tomandsværelserne kunne man som hos Niels Hansen og Age Sørensen få plads til et så omfangsrigt møbel som en stor grønmalet standkiste; men hr. Hansen og hr. Sørensen lå også sammen i en tospænderseng, og det sparede jo på pladsen, der dog ikke var større end, at Sørensen efter sigende en nat, da han gik i søvne, kom i klemme mellem kisten og tospænderen og måtte ha' Niels Hansen op og hjælpe sig ud af klemhærken. I Athens stueetage boede kandidat Strøm, og her var tillige et større klasseværelse for seminaristerne og et mindre dito for præliminaristerne, når de drev deres separate studier i tysk og engelsk.

Ovenpå var ene elevværelser, og jeg beboede til at begynde med et værelse til venstre for opgangen ud mod syd. Min nabo til vest var en skikkelig sjællænder som jeg selv; men mine naboer i hjørneværelset mod øst, der var et tomandsværelse, var de værste spektakelmagere, der kan tænkes. Omtrent for hvert kvarter eller mindre arrangerede de brydekampe, snart med sig selv indbyrdes, snart med de besøgende, og hvert øjeblik kunne det befrygtes, at en af bryderne blev puttet ind gennem den tynde bræddevæg, der

skilte værelserne. En aften, da den ene af bryderne, hr. Madsen, havde fået sig en toddy på grund af en stærk forkølelse, blev det mere end almindelig slemt; de besøgende, der kom for at høre til hans befindende, blev verfet ud af stuen, så snart de vel var kommet indenfor; og da en af de „underjordiske,“ det vil sige en af dem, der boede i stueetagen, indfandt sig, var det ikke bersærken nok at sætte gæsten på døren, han skulle smides ned ad trapperne med det samme, og kampen fortsattes derfor med hr. Madsen i skjorte og underbenklæder helt ud på trappegangen, og det var mere end mærkeligt, at Wille Christians spinkle trappegelænder ikke gik med i løbet den aften. Lille Petersen, der havde værelse inde bagved med gennemgang gennem bersærkernes stue, holdt sig klogelig hjemme den aften; selv under normale forhold var det forbundet med fare at gå gennem værelset, men en sådan aften var det nærmest umuligt at slippe helskindet igennem.

I hybelen over trappegangen, altså midterværelset mod nord, boede „min husholderske,“ Emil Jensen, nu missionær i Kina; han sled værre end nogen anden i videnskaberne, men var altid i det prægtigste humør, og hos ham fik jeg kogt min the, for selvfølgelig var i de første år den luksu- udelukket, at vi spiste fuld kost ude. Hos lærer Ginnerup, der boede, hvor nu kandidat Strøm bor, fik vi vor gode middagsmad for 40 øre pr. dag, og så sørgede vi selv for resten. „I „København“ hentede vi vort brød hos bageren, der tillige var post- og pakmester, og nu og da fik jeg i en urimelig tung og solid kasse en del sjællandsk fetalje sendt, og hvad vi ellers måtte savne, kunne vi få i „brugsen.“

I værelset under det omtalte tomandsværelse boede kandidat Strøm, og jeg undrer på, hvordan hans nerver kunne holde til brydekampene ovenover; blev det nu og da for slemt, kunne han vel også „kigge op“ og lægge en lille dæmper på festlighederne; men han forstod, at det var ungdom og galskab, han var til huse med, og han lagde nødtigt mere bånd på „glæden“ end nødvendigt; een ting holdt han dog på, og det var nattero, og efter kl. 10 måtte der ikke aflægges besøg eller holdes fest på værelserne. Og da han en aften selv kom for skade at være på besøg efter kl. 10, bødede han ridderligt for sin forseelse med en kasse cigarer til fælles bedste for Athens indvånere.

I hjørneværelset mod nordvest boede „gamle Assens,“ C. Christensen (96), en god kammerat og en gemytlig svend,

Man forlader festgudstjenesten i Nr. Nissum kirke (Fot. Åge Vindum)

der altid havde en anekdote på lager til at live op i tilværelsen med, og — så vidt jeg husker — en gammel muskendonner, som han, der ellers slet ikke var krigerisk anlagt, eksercerede med i sine ledige timer, og med hvilken han i tilfælde af angreb fra naboerne i tomandsværelserne ved siden af holdt sig dem to skridt fra livet. Han var fra købstaden og var vist en af de bedste blandt kammeraterne til „at file af“ på sprog og opførsel, og der var ikke så lidt at file på og slide af hos de fleste af os.

Havde vi end ikke mange egentlige fornøjelser eller forlystelser, så havde vi et udmærket kammeratskab og nogle prægtige lærere, og når den gamle, sprukne seminarieklokke („Gryden“) ringede ud til juleferie, da drog vi ud over de nøgne marker mod Humlum eller Lemvig, ikke blot med jubel i hjertet ved tanken om mødet med vore kære i den festligste af alle årets fester; men vi drog tillige hjemad med det julesind, der kun fødes af gode forhold og gode omgivelser; og vore kære modtog os med glæde, de syntes, vi kom fra Nissum med noget af den rette festlige og smukke julestemning, den, der er i pagt med det bedste hernede, men også med det, hvorfra al juleglæde stammer.

C. C. Andersen (95).

Tør ikke tåren for snart på din kind,
og skyd ikke sorgen til side —
det er venner, der træder i stuen ind
og sætter sig tavs ved din side.

Og fatter du deres tavse sprog,
da er det, som hænder milde
stryger din kind, og en regnbue slog
sin bro over tårenes kilde.

(Af C. C. Andersens digtsamling: Når klokkerne ringer og sol går ned.)

MIN FØRSTE DAG I NISSUM

Det er ejendommeligt nok, at når jeg i årbogen for 1952 skal skrive om min første dag i Nissum, bliver det netop et 50 års minde, jeg må fremdrage. Jeg skulle have begyndt i forberedelsesklassen 1. sept. 1902, men på grund af den megen væde, sommeren bragte, trak det ud, inden det blev høst, og før denne var overstået, kunne man ikke godt undvære mig derhjemme. Fra 1. septbr. måtte jeg så gå hen i skolen hver morgen og overvære undervisningen fra kl.

7—8 for at få den dengang krævede „præparand praktik.“

Ved månedens slutning var høsten færdig, og tirsdag den 30. sept. blev fastsat til udfærden. Far ville køre mig herover, og min faster skulle køre med for at besøge sin søn, som da var elev i 2. klasse. Rejseruten gik gennem egne, hvor jeg aldrig havde været før, og fra min plads på den rødmalede trækiste bag i vognen havde jeg ret lejlighed til at betragte de afvekslende omgivelser. Vejen fra Hjerm til Vejrum var endnu ikke færdig, så vi kørte gennem Kvistrup mølle og Ølby, ad Kærgårds mølle og derfra ad den sandede vej til Gudum. Undervejs kom vi forbi en skole, der så så elendig, forsømt og faldefærdig ud i sine, som jeg syntes, så triste omgivelser, så jeg kom til at filosofere over, om det var sådan noget, jeg stiledede imod med det, jeg nu havde for, for så burde jeg vist have tænkt noget længere over min moders formaninger, da hun en tid før den endelige afgrørelse alvorligt havde foreholdt mig, hvilke trange kår jeg kunne vente mig ad den vej.

Men da vi fra Byskov bakke så ned over det forjættede land, den opvoksende seminarieby dernede i dalen, bakkekammen bagved med den monumentale kirke tronende på toppen og vest derfor en lille landsby, hvis vindmølle dannede en smuk silhuet, mens den slyngede sine arme rundt mod den klare septemberhimmel — ja, da havde jeg igen glemt mine betænkeligheder, og i forventningsfuld stemning fulgte jeg vejens mærkelige slyngninger ned ad bakkesiden. Da vi endelig standsede foran Borgen, var mit første indtryk den for mig betagende orgelmusik, der tonede ud fra orgelstuen i den gamle højskoles gavl. I udhuset ved Vestenly fik vi hestene sat i stal. Forstander Andreassen var på det tidspunkt på manøvre, men fru Andreassen modtog os oppe i lejligheden og fik tilkaldt lærer Jensen (nu Mårbjerg), som hjalp os med at finde et værelse. Det var ovre på Vestenly, som da var nyopført til brug for præparanderne; men der var kun muligheder, hvor der boede en i forvejen. Jeg valgte det andet værelse fra trappen mod sydvest. Den hidtidige eneboer var en 32-årig sjællænder, Jakob Nielsen. Da vi ankom, var klassen til praktik i Vestre skole, men da J. N. lidt senere kom hjem, blev han ikke glad ved at opdage, at han havde fået en kontubernal, og blev særlig nedslået ved at se på den lille vestjydske bondedreng, som han nu ufrivilligt var sat i bås sammen med.

Da klokken lidt efter ringede til middag, befandt vi os uden for Borgen og så strømmen af hungrende komme frem ved hjørnet af Vestenly og styre mod spisesalen. Den nuværende gennemgang med „cykling ikke tilladt“ fandtes ikke dengang. Tilværelsen bliver stadig gjort lettere! En af flokken, P. Antonsen, så, at vi var fremmede, og kom da hen til os og sagde: Er der noget, jeg kan være Dem til tjeneste med? En hjælpsomhed, som jeg har bevaret A. i taknemmelig erindring for siden da.

Efter dette første måltid i Borgens spisestue besøgte vi min fætter, Peder Paaske, i hans bolig på Athen. Men efter et par timers forløb måtte far og min faster af sted hjemad. Jeg så vognen forsvinde op ad Byskov bakke — og så blev jeg pludselig grebet af en forladthedsfølelse, som jeg aldrig før havde kendt magen til. Fremtiden syntes mig en natmørk uendelighed. Havde jeg dog igen været hos de kære derhjemme. Da viste der sig i mit mørke sind et glimt af en ganske vist fjern lysning. Optagelsesprøven! Der var der jo en mulighed for at dumpe. Blot det kunne forme sig så lyk-

keligt for mig; så ville jeg være hjulpet! Så kunne jeg igen få min plads i det tabte paradys. Deri fandt jeg nogen trøst, selv om jeg også måtte føle at dele kår med hyrdedrengen Hans, for hvem der var „så længe til efteråret.“

Det var aftalt med min fætter, at vi efter spisetid skulle gå en tur op til byen med det for alle geografiske begreber desorienterende navn København, for at jeg ved indkøb af blanksværte og børster kunne blive sat i stand til at holde mine træsko og sko i standsmæssig orden. På bakken ved kirken standsede vi, og min fætter viste mig glimtene fra Lodbjerg fyr. Denne stemning fra den skønne septemberaften, hvor man i skumringen anede den blå fjord og derudover så blinkene derovre fra Thy, har jeg tit følt, når jeg senere på mine aftenvandringer standsede på dette sted og lod blikket glide mod nord. Nu er der ikke mere alfar vej der; de dødes have strækker sig derudover. Da jeg hos skomager P. L. Andersen havde fået tilfredsstillet mit behov for pynterekvisitter, og vi igen stod ude på vejen, spurgte jeg efter Vestre skole, hvor jeg skulle holde mit indtog næste dag, men jeg fik det svar, at den lå „i den anden ende af byen.“ Jeg syntes dengang, at det lød noget storslået, næsten svarende til byens pompøse navn.

Da jeg så kom hjem til min andelsbolig, stiftede jeg nærmere bekendtskab med min slof, den stilfærdige, trofaste sjællænder. Aldrig før havde jeg hørt et så mærkeligt sprog; men i den tid, jeg boede sammen med ham, blev jeg så fortrolig med det, både med hensyn til akcent, gloser og syntaks, så da jeg 12 år senere kom til at bo blandt sjællandske bønder, var deres mål mig slet ikke fremmed. Ud på aftenen sagde Jakob Nielsen: Ja, nu om lidt er der aftenandagt på et af værelserne; jeg plejer ellers ikke at være med, men hvis du vil derover, vil jeg følge med. — Vi gik så derover, og der traf jeg så nogle af dem, jeg skulle gå i klasse med. Jeg lagde straks denne første aften mærke til en mand med en så usædvanlig smuk sangstemme, så jeg ikke syntes at have hørt noget lignende før. Det var Augustin Wøldike, som senere skrev den sang, der blev stedets nationalsang.

Lidt senere gik jeg så for første gang til ro under Vestenly's tag og under den nissumske himmel og sov trygt, til den første arbejdsdag oprandt — uden dengang at ane, hvor meget Nissum skulle komme til at betyde for mig, og hvor stor en del af min tilværelse den skulle komme til at udfylde.

J. Søndergård Jacobsen (—06).

„MIT SEMINARIUM“ NÆR VED SØ OG FRISKE VINDE

På opfordring sender jeg gerne mit bidrag til seminariets 60-års bog. Om jeg kan gøre det som repræsentant for 15'erne, er vist meget tvivlsomt. Hvem kan for øvrigt udtale sig på klassens vegne 35—40 år efter, når det skal (som seminarielærer Koch ønsker det) „give udtryk for ens første indtryk af seminariet i ens elevtid“ og vel også en vurdering i dag af disse påvirkningers indflydelse på ens senere tilværelse.

Det har sikkert ikke været en tilfældighed, når seminariets fædre netop valgte dette sted for skolens beliggenhed. Jeg tænker ikke i første række på præstegården og egnens befolkning med det livssyn, som var fremherskende her, men mere på „de høje bakkens læ.“ Det skulle være et sted, hvor ungdommen kunne værnes og beskyttes, kunne få ro til arbejdet uden væsentlige forstyrrelser udefra, og hvor ledelsen som følge heraf kunne få større indflydelse på påvirkningen.

Dette mærkedes på hele lærerstaben: de følte deres arbejde som et kald. Vore lærere var ikke udstyret med de store akademiske grader, men jeg tror at kunne sige, at ved ingen lærerhøjskole er lærerne gået til deres arbejde med ydmygere sind og med større vilje til at gøre dagens gerning end hos os. Derfor kunne de også, og kan stadig mere og mere, stå for os som de lysende og gode eksempler på den rigtige lærer. Måske har vi glemt det meste af, hvad „Kandidaten“ (det ord kan nu ikke skrives med lille!) sagde i timerne, men ingen vil nogensinde glemme den lille beskedne åndens tjener, når han ved klokkens sidste klemt gik over dørtærskelen ind i klassen, altid på sekundet, og altid med en disposition for timen, der nøjagtig blev holdt og passede. „Overdrevet“ ville måske nogen sige dengang; ja, men en helt unødvendig glose i vore dage.

„Blomstrer smukt et visdoms træ“ sang vi med begejstring. Megen sund og nyttig lærdom ind sugede vi, fik også gode arbejdsvaner. Men var det „visdom“? Hvorfor hørte vi aldrig toner ude fra? Var der nogensinde en foredrags-

holder med et andet livssyn end det på bjerget gældende? Med „bjerget“ mener jeg aktionærer, bestyrelse, præster og provster, generalforsamling m. m. Eller var der netop i vor tid ved at ske en kursændring? — Må jeg nævne eet navn: Krogsøe. Mon han ikke så, at andre tider måtte komme? Han forstod i hvert fald at stille os overfor problemerne, så der blev appelleret til vor egen afgørelse og dermed eget ansvar. Som mange af seminariets lærere efter ham har gjort.

Det var vel heller ikke en tilfældighed, at omslaget var ved at komme netop omkring vor tid. Er det ikke 60-års dagen, der markeres? Den samme milepæl vore årgange også passerer i disse år. Det vil igen sige: i alder følger vi seminariet. Og var vi ikke netop i vor seminarietid og årene der omkring uhyre sikre i vore meninger og vore domme. Troede vi ikke på, at vi efterlevede løsenet: „Kend dig selv.“ Først årene senere hen viste os, at vi måtte erkende, der var meget, der fandt sin naturlige og bedste løsning uden vor indgriben og medvirken.

Dette har vort seminarium vist og erkendt også på andre områder. Det har ikke været let at være seminarium i de senere år med det utal af projekter og forsøg, der har været fremme. Her synes jeg, Nr. Nissum på en rolig og naturlig måde har taget problemerne op og afprøvet dem i den udstrækning, man kunne få lejlighed til at vurdere dem.

Nu er spaltepladsen vist brugt op. Mon jeg ikke havde brugt den bedre, hvis jeg havde skrevet om: Kirkegaards „forsøg“, Gadegaards hyggelige, bremsende „prohr-prohr“ fra det store skæg, „Tot-Tot“s udspændte ræveunger, „Pæd.“s monotone — men præcise og nøjagtige — anvisninger, Kr. Lilleøres loft, hvor man boede for 5 kroner om måneden, vore usandsynlige og dygtige madmødre, der kunne mætte selv tørkostfolk for 30—50 øre pr. middag, om morgenbad i fjorden eller aftentur på Byskov bakke, eller om kammeratskabet

Nej, var jeg begyndt med kammeratskabet, var jeg ikke kommet længere. For vel kan det have betydning for et seminarium, at det ligger i nærheden af Kgs. Lyngby eller Rådhuspladsen, men „mit seminarium“ skulle alligevel ligge „nær ved sø og friske vinde,“ selv om det så også blev „mellem høje bakkers læ.“

C. Gahrn (15),
viceskoleinspektør, Frederiksberg.

HELLAS SOM EN LEVENDE DEL AF SOGNETS LIV

Gennem hele min barndom havde jeg seminariebyen for øje. Jeg er født i Nr. Nissum, og mit barndomshjem ligger nedenfor kirkebakken med fri udsigt over de flade marker til Hellas. I min barndoms skole var vi — også dengang — „æ seminarikål's“ forsøgskaniner, og mange muntre minder rinder mig i hu fra disse længst henfarne psykologiske tider, da de fleste opdragelsesproblemer kunne ordnes med velrettede lussinger, og da vi knægte bedømte de vordende læreres fremtidsudsigter på den pædagogiske løbebane efter deres evne til at anbringe sådanne på rette tid — og sted. Seminariet var iøvrigt en meget levende del af sognets liv. Ofte var det folk fra sem., der gik i spidsen, når store fællesopgaver skulle løses. Men alligevel dannede Hellas en lukket verden — en stat i staten. Sognets folk betragtede med ærefrygt og respekt lærdomssædet „bag høje bakkens læ.“ At et „mennesk“s hoved kunne holde til en sådan overstilt påfyldning af lærdom, var ikke let at forstå. Og det var ikke alle givet at få indblik i, hvad der gik for sig bag de fornemme mure. Kun een gang før min „immatrikulation“ mindes jeg at have været inde i den store gule seminariebygning, som den gang blev betragtet som højdepunktet af luksus og komfort. Både „vestre“ og „østre“ var tilsagt til bispevisitats i det gamle missionshus, og af sær nåde fik vi børn i dagens meget højtidelige anledning og under behørig ledsagelse af særlig udvalgte seminarister adgang til at beskue seminariets samling af udstoppede dyr. Dette var jo en oplevelse, man kunne leve længe på.

Og så en skønne dag stod man selv i templets forgård og skulle til at begynde vandringen mod stjernerne. Og hvor blev det en dejlig vandring, og hvor de lyste de stjerner — og lyser den dag i dag med en sær glans. De fleste af de elever, der samledes på Nissum i de dage, var folk „fra ploven;“ mange, deriblandt undertegnede, var yderlig fattige. Næsten alle, deriblandt *ikke* undertegnede, var slidere for Herren. Undervisningsformen var i høj grad lagt an på lektielæsning — derfra og dertil. Jeg er ikke i tvivl om, at det var den rigtige metode dengang, ret megen forstand på studier havde vi jo ikke, og undertiden blev der jo nok arbejdet mere for eksamen end for livet. Der behøver jo nu

for resten ikke at være nogen modsætning her. — Nu er forholdene naturligvis ganske anderledes. Fagre ny verden!

Men så midt i sliddet skete det oftere og oftere, at loftet over skolestuen gled til side, og vi så stjernerne. Gerne ville jeg her riste en minderune over min første dansklærer ved sem., P. Moeslund. Han underviste os i skønhed. Og vi trængte til det. Sjældent mødtes lærerens evne og elevens trang mere lykkeligt end i hans timer. Siden har jeg haft andre lærere i dansk, på lærerhøjskoler og andre steder, men aldrig nogen mere levende og inciterende.

Eller går det an at mindes en dag i 1. kl., da P. C. i en religionstime lagde bøgerne til side og gav os umælende en oversigt over de forskellige teorier om livets opståen sammenholdt med bibelens skabelsesberetning. Det var mit første møde med „bibelkritiken.“ Gid mine egne børn, når de kommer til skelsår og alder måtte møde den i samme skikkelse — med solen fra Bethlehem lysende og varmende over de iskolde teorier.

Og lad så disse linier munde ud i en tak til den gamle skole fra „min tid,“ en tak for mange ting, men først og fremmest en tak, fordi den altid og først og fremmest viste os de stjerner, som aldrig slukkes.

P. A. Andersen,
overlærer, Odense.

Medlem af D. L. F.s hovedbestyrelse.

EN 32'er SER TILBAGE

Hvorfor blev seminarieårene i Nørre Nissum rige? Og var der noget ved Nr. Nissum seminarium, som gav denne institution særlige fortrin som ramme om uddannelsen til lærer? Jeg tror, at seminariets præg af kostskole giver en del af svaret på disse to spørgsmål. Der er noget ganske særligt ved kostskolelivet med dets enestående grobund for kammeratskabet — og dets traditioner. Der er en egen hygge ved at indrette sin lille celle til et fristed og ved at holde „frit samvær“ her eller hos en kammerat i hans „hule.“ Hvem glemmer de højtidelige generalforsamlinger på bygningerne,

og præsidenten i al sin værdighed, når han slog ned på en arm synder, der lod fiolen sørgе efter lukketid. De små „lukkede“ kaffekomsammener, hvor man diskuterede alle emner, som havde interesse, og med ungdommens optimisme ordnede de sværeste problemer i en håndvending. Bygningsfester, klassefester, skolekomedier, den årlige idrætsfest, Sct. Hansaftensturen til Byskov bakke, søndagsturene til havet, aftengymnastikken, sangkorene og de mange foreninger. Alt gav tilværelsen farve og særpræg, ikke mindst fordi det alt sammen var vort eget, som vi selv ejede, og ingen andre havde adgang til. Alt blev arrangeret og holdt i gang af lærere og elever og tilhørte kun Nr. Nissum seminarium. Det var vort!

Så går jeg endnu en gang gennem det alt sammen og lader minderne tale. — Jeg møder den lange række uforlignelige pædagoger fra 3. kl. med Alexander Koch i spidsen, som var så gode kammerater for os andre i F-året, forstander Gjelstrup, lærer Kirkegaard, lærer Hansen, lærer Christensen, lærer Nielsen (nu Hejbøl), lærer Møller og lærerinde R. Nielsen samt praktiklæreren, hr. Sørensen ikke at forglemme. Alle disse lærerskikkelser, som hver på sin måde var med til at præge os unge og danne os til den gerning, vi havde valgt. Først flere år efter at jeg var rejst fra seminariet, lærte jeg rigtig for alvor at vurdere den indsats og den lærergerning, som disse mennesker øvede over for os, der som alle 17—20 årige var fyldt med kritik og skepsis.

En tildragelse fra disse år? Jeg husker en stout „orgelpri-vatist,“ som erklærede over for professor Nebelong, at han skulle spille med „fri moderation,“ hvorpå han med frimodighed satte sig til pedalorglet og frembragte den værste omgang „harmonikavælling,“ som nogen sinde er hørt på det ærværdige seminarium. Prof. Nebelong plejede ellers ikke at være forlegen, når det gjaldt spydige kommentarer, men han opgav ethvert forsøg på at sige noget som helst, da kandidaten midt under sine udfoldelser bemærkede til professoren: „Det er ikke noget videre godt orgel det her.“ —

På 60-årsdagen blev der fra de mange årgange udtrykt en varm tak til seminariet og dets lærere, ledsaget af smukke ønsker for fremtiden. I dette takkekor vil jeg også gerne være med, og det er mig magtpåliggende at få sagt tak, fordi jeg fra disse år på Nr. Nissum seminarium modtog impulser, som drev mig til, ad krogede veje ganske vist, at nå til den lykke, som det er at være en overbevist kristen.

»Først når væven er standset, og skytten hørt op at slå,
vil Vorherre løfte fligen og lære os ret at forstå,
hvorfor de mørke tråde, såvel som de lyse bånd,
begge er lige nødvendige
i mesterens kyndige hånd«.

V. Agerschou-Andersen (—52),
stadsskoleinspektør, Varde.

TILBAGEBLIK EFTER OTTE ARS VIRKE

Det at skulle begynde som elev på et seminarium betyder for en del en ganske naturlig fortsættelse af flere års skolegang og opfyldelsen af ønsker og fremtidsplaner skabte gennem støt og rolig udvikling. For andre betyder det en indgribende miljøforandring og brud på traditioner arbejds- og tankemæssigt. Nr. Nissum sem. får ifølge sin beliggenhed ikke så få unge af sidstnævnte slags. Også for mig betød mødet med seminariet og livet der begyndelsen til noget, der var ganske forskelligt fra, hvad jeg hidtil havde beskæftiget mig med.

Fire-fem år på seminariet går forbavsende hurtigt. Arbejdet i begyndelsen af 40'erne var sikkert ikke væsensforskelligt fra det, som nu øves, og vor indstilling til hele livet, som levedes på sem., var vist også meget lig nutidsundoms. Af og til blev lærerne, undervisnings- og eksamensform, de noget trange forhold, hele tonen og alt og alle på sem. udsat for en hårdhændet nedsabling. Til andre tider så vi det hele an med mildere øjne. Kammeratskabet er et kapitel helt for sig. Vi havde det storartet sammen. Besættelsen og indkvarteringen af fremmede soldater på skolen gjorde sikkert sit til at styrke fællesfølelsen.

Efter at have stået i folkeskolens arbejde i næsten otte år kan det ikke nægtes, at man ser med andre øjne på mangt og meget på sem. En hel del af den skepsis, man nærrede til for eksempel bestående undervisnings- og eksamensformer, er forsvundet. Jeg er enig med to unge lærere — dimitteret 1952 fra et af de seminarier, hvor man i visse fag forsøgsvis har forladt eksaminatorieformen til fordel for friere og, som det hedder, selvstændige arbejdsformer — når de hævder, at det giver for lidt og resulterer i, at man ind under eksamen får et uforholdsmæssigt stort slid med at indhente det, der er forsømt året igennem. At være under en vis kontrol er en stimulans, som mange af os aldrig vokser fra. Eller for

at sige det med en universitetslærers ord: Forelæsningerne er rene sovetimer — de fleste af dem. Det, de unge akademikere lærer, får de ind ved ganske regulær lektielæsning og eksamination. Hvorfor skulle det være anderledes på et seminarium? — Over for kritikken af de noget trange forhold uden de kulturgoder, storbyen kan give, indrømmer jeg til en vis grad at give tabt. Et landseminarium vil altid i den henseende være distanceret. Men mon ikke det vil være muligt for de interesserede senere hen at tilegne sig nogle af disse goder? Derimod vil man aldrig senere hen blive sat midt ind i et sådant fællesskab, som en kostskole har at byde. Spørgsmålet bliver så, hvad man værdsætter mest.

Der kunne endnu skrives meget om disse spørgsmål, men lad mig slutte og gøre det med en tak til skolens ledelse og lærerkollegium for det arbejde, der i årenes løb er blevet udført, og med ønsket om velsignelse over gerningen fremover.

Ellen Jensen (—45).

DER VAR INGEN SOM SØREN

Når jeg nu skal vælge minder ud fra sem.-tiden, vil jeg prøve at finde den strålende buket af indtryk frem, som for mig danner rammen om den fortid, der bærer i nutiden ud mod fremtidsmålene, en krans af vidunderlige minder, som satte spor og ikke pletter, og som stemmer mit sind til tak.

Jeg kan nøjagtigt dele de fem begivenhedsrige år i to dele.

Kun 16 somre lå bag mig, da jeg smuttede ind i sems rige, og for en sådan grøn spire, som lige hoppede fra den ene lune rede til den anden, var alt det nye „nærmest“ paradiset. Jeg mindes derfor også bare de første år på sem. som en herlig leg. Kammeratskabet betog mig, jeg havde aldrig for oplevet at have næsten voksne kammerater, så det var noget enestående. Men min barnlige sjæl — og de andres med for øvrigt — lod sig også betage af andet og mere: F-læreren! Ingen var som Søren! Det viste sig nu senere at være forkert; men det var ikke et minus til ham, men derimod et par plusser eller tre til den øvrige lærerflokk.

Desuden var sems række af fester en herlighed uden lige, og man måtte sande, at Hellas var traditionernes højborg; ak ja, jeg nød hvert minut — dog ikke de få i selskab med violinen; men tornene i rosenfloret skulle jeg jo ikke snakke om — der er nu heller ikke ret mange.

Dette var de to, ja, måske tre første år i Nissum, de år, som jeg med mange af mine jævnaldrende flagrede igennem.

Men lidt efter lidt blev tankerne for alvor vendt mod det mål, som sem. havde med sine elever: ikke blot at gøre dem til dygtige pædagoger, men først og fremmest til selvstændigt tænkende mennesker.

Det var nu slet ikke let bevidst at begynde vandringerne mod det mål; men her gav de sidste år på sem. så umådelig meget — for mig da.

Man fandt ind i et værdifuldere kammeratskab end før. Festsalens foredrag sendte os ofte stille hjem til vore egne tanker om det hørte, og timerne på klassen åbnede vore øjne for vidunderlige ting, gemt dybt i menneskesjæle.

Vi sad f. eks. og lyttede til de store pædagogers dristige mål og deres kampe for at realisere deres livs motto. Det greb os; men mon noget greb os mere end det menneske, den lærer, som lydig mod sin kongstanke gav sine elever alt?

Eller måske hørte vi om digteren, som fik stjernehimlen at tolke, og man blev så stille, for „der gives tanker, der stjernerne lig ikke lyse på jorden, men over den.“ Er det så underligt, at man blev sin lærer taknemmelig, når man i samme øjeblik selv oplevede dette underbare?

Se disse skønne oplevelser er sammen med mange flere smukke minder dalet dybt ned i hjertet, og de har der samlet sig til det motto, som ikke alene jeg, men mange med mig i dyb ærbødighed har sat over vores nye gerning:

»Om jeg dog måtte få lov at give,
som jeg selv blev givet«.

Bodil Gammelgård Madsen (—52).

IV KLASSE MED DEN KRÆNGEDE TEGNEBOG

Hermed på opfordring lidt om mit syn på skolen og forholdene her gennem de snart forløbne fem år ved seminariet.

En stor beslutning blev taget, da jeg, den middelmådige mellemskole dreng, bestemte mig for at tage på seminarium trods en god håndværksmæssig uddannelse. Nr. Nissum, som var det eneste seminarium, jeg kendte lidt til, blev valgt.

Med en underlig blanding af spænding og beklethed drog jeg af sted; mon jeg i det hele taget kunne klare mig på

et seminarium, som jeg i ånden befolkede med lutter dukse? Men mit første synlige indtryk af stedet her, den rustne vejviser ved Elmely, beroligede mig med et jævnt og tilforladeligt fingerpeg om, at stedet her, vist som alle andre, var befolket med ganske almindelige mennesker. Jeg faldt da også hurtigt vældig godt til og nød i fulde drag det friske, afvekslende, nye spændende liv; det var næsten som at være i sommerlejr konstant. Det var noget andet end livet på fabriken, tonen var bedre, luften højere, og dagene fløj af sted under pres af opgaver og indtryk.

Energi havde man i overflod, tidlig op, under bruseren, morgensang på klassen; man kunne fryde sig, så det krøb kildrende i hårbunden; man var i sandhed havnet, hvor livet var værd at leve.

Selvfølgelig var der også gråvejr ind imellem, pæren var for træg, man dummede sig grueligt og blev sortseer en tid med den forladte fabrik lysende i mindet; men den slags anfald blev i reglen hurtigt kvalt i kammeraternes glade lag.

Årene gik, de friske indtryk fortonede sig, lærernes vittigheder blev kendte, flere traditioner syntes nu besværlige og kedelige. Med andre ord, vi var blevet den storsnude, kritiklystne, uciviliserede IV klasse, som vi ikke var helt fri for at ringeagte, da vi med alle idealer i behold gik i de lavere klasser. Men sådan er nu livets gang, tegnebogen er krænget, og vi trænger til at komme hjemme fra, det vil sige til at komme ud og virke, forhåbentlig til gavn både for børnene og os selv.

Alligevel bliver det slet ikke så let at tage afsked, men heldigvis må vi tage minderne med os, og dem er der mange af, da årene har været fyldte med lyspunkter. Tænk på: F-udflugten, lejrskolen, specialarbejdet inden for ens interessefære, Sverigesudvekslingen, 60 års jubilæet og for geografispecialisternes vedkommende den herlige telttur til Italien sidste sommer. Men også det daglige liv og festlighederne i skolens mange foreninger og kredse har dybe rødder, at nævne: Idrætsforeningen, M. og K.-foreningerne, hjemstavnsforeninger, Ydre Missions-kredse og spejder-troppen.

Afskeden med kammeraterne bliver ubetinget den hårdeste. Charmen ved vort seminarium er først og fremmest, at det er et kostskoleseminarium med dets familieagtige fællesliv i arbejde og leg. Her er udviklet kammeratskaber, bekendtskaber og ægteskaber for livet.

Den tålmodige og overbærende, til tider lidet påskønnede lærerstabs mere eller mindre særprægede personligheder vil indtage en førerstilling i erindringsbilledet, som uden tvivl med tiden vil vokse i agtelse og respekt.

De fem års seminarieliv under gode forhold og i smukke omgivelser har præget os alle mere eller mindre dybt, og om ikke før, så når vi står ude i arbejdet og besværlighederne, vil vort seminarietopholds store betydning og værdi gå op for os, og tankerne vil i stor taknemmelighed finde tilbage til den skole, som trofast omfatter sine nuværende og gamle elever med interesse og forbøn.

Åge Vindum, IV kl.

DER KOM EN FREMMED

Seminarielæret Tage Ringgård (dim. Jelling), der afløste lærer Nissen som musiklærer, præsenteres ved nedenstående bidrag til 60 års buketten for årbogens læsere.

Da jeg for nu snart tre år siden for første gang kom til Nissum, virkede egnen på een gang imponerende og forstemmende på mig. — Det, der imponerede, var linierne i landskabet, farverne i det og det vide udsyn, det forstemmende var egnens barskhed, der så tydeligt har sat sit præg på både træer og huse. Jeg husker, at jeg sendte en vemodig tanke til steder, hvor bøgen får lov til at stå rank mod himlen, og luften om sommeren kan stå stille og

dirre af varme. Bekymret spurgte jeg mig selv, om menneskene var barske og utilnærmelige som egnen, eller om det særlige ved skolen og stedet havde givet dem sansen for de store linier og den vide horisont. — Kunne vi, hvis så skulle være, slå rod her?

Allerede da vi i forstanderens kontor fik det første indtryk af det seminarium, der for mig repræsenterer Nissum, skønt jeg fuldt ud er klar over, at der hører mere til, fik vi en følelse af, at her var der vist godt at være. Da derfor telefonen ringede nogle dage senere, vi var på det tidspunkt igen på Sjælland, og den endelige beslutning skulle tages, ja, da var der ingen tvivl mere.

Den tid er nu ovre, da næsten hver dag bragte nyt med sig, vi har oplevet eksamen, dimission, julefest, koncerter, alt hvad der hører med til livet her, og stadig kan vi glæde os over at være med. Vi kan glæde os over at se eleverne komme her efter en ferie, vi kan lide, at de rejser af og til, og at de kommer igen, vi kan lide at se nykridtede sko på trapper og i åbne vinduer på Akropolis, mens sød trallen og violinspil af større eller mindre musikalske begavelser fortæller om henholdsvis glade og flittige beboere. Vi ser med glæde drengene slæbe tæpper og divaner ned fra værelser og give dem en sikkert nødvendig omgang tæv.

Skal man som fremmed prøve at gøre op, hvad der udmærker stedet her frem for andre lignende, må man sikkert, som det, der fremtræder tydeligst, nævne det jævne, det naturlige præg, som stedet her med rette kan være stolt af. Det er fremhævet ved tidligere lejligheder fra anden side, men det bør også med her. Jeg har aldrig før i nogen skole set lærere og elever færdes mere naturligt mellem hinanden, og det til trods for — eller er det måske snarere netop fordi, vi lever så nær op ad hinanden, at mulighederne for et privatliv er minimale. Jeg har aldrig før truffet unge, der var så herligt fri for blaserthed.

Men der er også andre ting, som må med for at fuldstændiggøre billedet, f. eks. de unges optagethed af at skaffe sig det man med et forslidt udtryk kalder en større horisont. En gammel nissumit sagde engang til mig: Der skete meget i os foran de billeder i festsalen. Mon ikke det samme er tilfældet i dag? Og som det sidste, men ikke mindst vægtige, må der nævnes den stille trang, de fleste her, også de unge, har efter at skaffe sig klarhed i det store spørgsmål om forholdet oventil, den trang, som spartaklokkens sprøde klang hver aften bringer os bud om; vi aner, at det mange gange er en hård kamp mellem det overleverede og den personlige tagen stilling, men vi er ikke i tvivl om de unges redelighed i spørgsmålet.

Måtte disse ting blive bevaret i de kommende år, jævnheden og trangen til orientering udad og opad, så tvivler jeg ikke om seminariets eksistensberettigelse, og så har jeg intet større ønske, end at det måtte blive forundt os begge at være med her i mange år som de fremmede, der nu føler sig som nissumitter.

T. Ringgård.

AUGUSTIN WØLDIKE

NATIONALSANGENS FORFATTER

Et brev fra hans far

Da jeg sidste sommer besøgte min klassekammerat J. P. Sørensen i Voldum ved Randers, og vi som sædvanlig ved sådanne lejligheder kom til at tale om de forskellige kammerater og deres skæbner, kom vi også ind på nationalsangens forfatter, Wøldike, som vi gik i klasse med til hen mod slutningen af 2. klasse, da han måtte afbryde for en tid på grund af sygdom, og som Sørensen delte lejlighed med hos Lilleøre i Korinth, mens vi gik i 3. klasse. Sørensen viste mig da et brev, som han kort efter Wøldikes død havde fået fra hans far. Brevet gjorde et dybt indtryk på mig, og da Wøldike jo, ialt fald af navn, er kendt af alle nissumitter, som jo gang på gang har været med til at indlede en festlig stund med „Nær ved sø og friske vinde,“ tror jeg, det vil have værdi for årbogens læsere — hvad enten de har kendt Wøldike personligt eller ej — at læse en dybt bedrøvet fars skildring

af sin elskede søns sidste dage. Da jeg i 25-året for Wøldikes dimission gav en levnedstegning af ham i årbogen, skal jeg ikke her tilføje yderligere.

J. Søndergaard Jacobsen (—06).

Gelsted Skole pr. Herlufmagle, 1. December 1910.

Kjære Hr. Lærer Sørensen!

Hjertelig Tak for Deres og Families Deltagelse! Tak for Kranse og Breve, ja, lad mig takke Dem for Deres Venskab med min nu afdøde Son. De vil gerne vide noget om hans sidste Dage her paa Jorden, om hans Bortgang, og det undrer mig ikke, da jeg ved, at han satte Dem højt blandt sine Venner, og Gud ske Lov, han havde mange kjære Venner, hvilket vi i denne Tid har erfaret langt over, hvad vi havde anet, nærmest af den Grund, at han jo havde sin Gerning saa langt fra sit Hjem.

Augustin havde været syg, siden han i August boede i Thy hos Odgaards. Sigrd besøgte ham i Ferien, og begge i Forening opholdt dem hos nævnte Familie, hvor Augustin havde Lejlighed til at tage Bade i Limfjorden. Sidste Gang han badede, svømmede han temmelig langt ud og blev noget ængstelig for, at han maaske ikke kunde naa ind igen, hvorover han anstrengte sig for meget, og siden den Tid havde han ikke været rask. En stadig voksende Feber plagede ham tilligemed nogle Smærter i højre Arm. Det gik dog en Tid saaledes, at han dels holdt Skole, men dog imellem maatte holde Sengen, og saaledes gik det ca. 6 Uger. Vi vidste intet derom før efter nævnte Tidsrum vi fik Meddelelse fra ham selv, men hvor vi blev lidt forbavsede over at se en andens Udskrift paa Brevet. Sigrd havde opholdt sig hos ham efter deres Hjemkomst ca. 14 Dage, dels fordi hans Klæder og Lejligheden var noget i Uorden og dels for at være noget til Hjælp for ham i de begyndende trange Dage. Hun maatte jo hjem, og Aug. blev altsaa ene. Men nu tog Sygdommen pludselig fat med en Lammelse i højre Side lige fra den halve Hjerne til ned igennem Legemet, ja, helt ned i Foden. Vi fik saa Brev om det passerede ved en af Lærerinderne, en rar Dame, Frk. Møller, og med den Besked, at han havde valgt at komme paa Tarm Sygehus under Dr. Busch's Behandling. De kan maaske tænke Dem saa nogenlunde vor Sorg. Jeg rejste øjeblikkelig til Tarm og saa saa min kjære Son liggende der som en vissen Gren, afbrudt i sin Virksomhed som ubrugelig, som det senere viste sig, for stedse. — Kjære Ven! Hvor mit Hjerter vaandede sig! Der laa det smukke unge Menneske, undskyld!, min Son, Blomsten, som det syntes, af Familien var klippet af Stammen og henslængt paa et haablost Sygeleje. Jeg blev næsten stum, min elskede Son laa nu der, og jeg stod og saa noget paa ham, inden jeg formaaeede at tale, medens Taarerne begyndte at dugge mine snart gamle Øjne. Lam var han, og Feberen, som Lægerne ikke kunde faa Bugt med, plagede ham stedse værre og værre, meget ofte paa nær de 40. I de første Dage ikke saa høj som senere. Jeg blev saa noget hos ham, men Lamheden var dog ikke fuldstændig, dog kunde jeg nok se, at hans højre Side af Hovedet var berøvet Hjernens Virksomhed til en vis Grad. Forstanden var dog altid fuldstændig klar, endog til det sidste Øjeblik. Imidlertid forsvandt efterhaanden Lammelsen, ogsaa fra Hovedet, kun blev højre Øre ved at være lidt tungt til

at opfange Spørgsmaal. Min Rejse var noget hovedkulds, saa jeg maatte jo hjem til min Gerning. Sigrig var med hos ham den Gang. Vi rejste saa igen, og min Hustru besøgte ham saa nogle Dage. Vi var jo glade for den elskelige Dr. Busch, der forstod at trøste min Søn og vejlede hans Sjæl hjemad mod Himlens dejlige Land. En lille Tid gik nu under Sorg og Spænding, kan De nok forstaa, og jeg var stadig parat til at rejse, hvis der skulde blive noget alvorligt i Vejen. Vi fik saa efter nogle Dages Forløb et Brev fra Doktoren, hvori han meddelte os, at Lam-melsen havde fortaget sig en Del, men at han var bange for en Hjerte-lammelse.

Atter rejste jeg, og atter saa jeg min kjære Søn, men under svagere Omstændigheder, glad i Herren, men alligevel med dyb Alvor, og mærket til Døden i hans skønne Legeme og Ansigt. Jeg blev nu i 10 Dage hos ham, og havde jeg anet, at han kun havde 7 Dage tilbage, skulde ingen have faaet mig til at forlade min kjære Dreng! Doktoren erklærede det nu for en antisep-tisk Hjertelidelse, hvorved forstaaes, at Hjertet var i en Slags Oplosningstilstand, og nogle af de sidste Dage dengang led han ogsaa af Aandenød, dog mente Doktoren ikke, at hans Endeligt var saa nær, som det senere viste sig.

Jeg maatte atter sige Farvel til min kjære Søn, som jeg ikke mere saa, for Døden havde sat sit Stempel paa hans smukke Ansigt. Da jeg den Gang kom hjem, sagde jeg til alle hans Sødskende, at de helst maatte rejse derover snarest, og Gud ske Tak, de fik, de 4 herfra Lov til at sige ham Farvel her paa Jorden. Alle kunde de ikke blive ud over 2 Dage, men Martha vilde ikke forlade ham, og hun passede ham sidste Nat og halve Dag, han levede. Da de andre Sødskende forlod ham, henvendte han disse Ord til dem: »Stræber alvorligt at naa Maalet«. Længe havde han været træt til Døden. Han kunde, mens jeg var der, ikke taale at tale, kun et Par Sekunder ad Gangen. Hjertet arbejdede saa svært, og i de sidste 8 Dage traadte en galopperende Svindsot til, og Feberen tog derved stærkere Fart. Gigt havde, i Stedet for Lam-melsen, sat sig i højre Haandled og Fodled, saa De ser, kjære Ven, at han tilvisse var mærket til Døden. Men hvor taalmodig. Doktor og Sygeplejersker forundrede sig og sagde, at de aldrig havde haft med saa elskværdig Patient at gøre. De holdt umaadelig af ham alle. Da han var hensovet, græd de alle og sagde, at de vilde savne ham. Ja, han var taalmodig til det sidste. Stærke legemlige Lidelser havde han vist ikke, det sagde han selv, men Livskræfterne svandt jo efterhaanden. Martha med Ingeborg, Immanuel og Sara traadte saa pludselig ind i Sygeværelset en Søndag Morgen. Han blev saa glad for at se sine Sødskende og talte ogsaa lidt med dem, de rejste Mandag igen, kun Martha blev.

Nu blev hans Tilstand efterhaanden haabløs. Martha var hos ham den sidste Nat, Natten til Tirsdag. Allerede om Søndagen maatte Sygeplejersken lade ham komme op at sidde paa en Stol, fordi han ikke kunde faa Luft, naar han laa. Han sad nu Natten mellem Mandag og Tirsdag (den 15., Dødsdagen) paa Stolen, og Martha plejede og passede ham, rettede paa ham og gav ham, hvad han forlangte, Drikke af forskellig Slags. Han var saa glad for sin Søster, og De forstaa, vi var ogsaa glade for, at Herren lavede det saa, at dog een af Familien var der i hans sidste Stund. Tirsdag ved Middagsfid begyndte Aandenøden at indfinde sig og tog kraftigt fat. Doktor og Sygeplejerske kom til, men Klarhed i Tanken — og Maalet var klart. Doktoren spurgte ham,

om han længtes hjem, hvilket han bejaede og sagde saa: »Han er saaret for vore Overtrædelser, og Straffen er lagt paa ham — ikke sandt, Doktor?« — »Jo, nu kommer De snart hjem, Woldike.« — »Ja, kom snart, Herre Jesus« — og med de Ord paa Læben hensov min elskede Søn i Doktorsens og Sygeplejerskens Arme, idet et Smil gled hen over hans dejlige Ansigt. — En skøn Død, kjære Ven. Hvis der er falden en Taare paa Brevet, saa vid, at det er en gammel Faders Taare over sin elskede Søn.

Lidt før ringede Telefonen her i Brugsforeningen og hidkaldte mig, men før sent, lidt efter modtog vi Dødsbudskabet fra Næstved, fra min Søn, som bedre kunde høre, hvad der blev sagt over Ringkjøbing. Atter rejste jeg til Tarm, denne Gang for at hente min elskede Søn hjem som Lig! — Hvor var han skøn i sin Ligkiste. Doktorsens Datter sagde, at han lignede en Kristusfigur, saa smuk var han. Nu hviler han paa Herlufmagle Kirkegaard, hans Sjæl glæder sig ved at se Jesus, ham, som han har elsket, om end i al Skrøbelighed, og vi venter nu, ja længe efter at faa ham at se, og maaske det heller varer saa længe!

Hundrede af Kranse blev tilsendt, mest fra Jylland, fra Kjellerup, Hvidbjerg o.s.v. Ja, os har det forbavset, hvor kendt og skattet han var, men det har ogsaa midt i den store Sorg glædet os, at han var saa afholdt (ja, De maa holde mine Følelser lidt til Gode). Her var flere unge Mennesker fra Jylland til hans Begravelse og fortalte os saa meget skont om ham. Men, ak, det var saa tidligt, kjære Ven, at vor elskede Søn maatte forlade os! Husk os i Deres Bønner.

Jeg maatte jo i Følge med min Datter til Ulfborg for at faa hans Sager ordnede, men hvor var de Mennesker, vi kom i Berøring med, bedrøvede over hans Bortgang, de græd alle Vegne, hvor vi kom, ja, Skolebørnene med, og paa et Øjeblik var der samlet 50 Kr. fra Børnene til et Gravmind til ham.

Kjære Ven! »Hvorfor« spørger vi, — maa vi det? Ja, kjære Ven, vi faar det jo nok at vide paa den store Dag, maaske før, paa en eller anden Maade. Herren har hidindtil kun handlet i og af Kjærlighed, og den største Kjærlighed imod os er altsaa det sidste, at han tog vor elskelige Søn hjem til sig. Derfor: Vær stille, min Sjæl, alt hvad Herren gør, er vel gjort. Altsaa, nu kunde Herren faa sit Barn frelst hjem, maaske ikke senere. Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet!

Jeg haaber nu at have givet Dem et Indblik i Deres Vens, vor kjære Sønns sidste Timer her paa Jorden, maaske lidt utilfredsstillende, men i den bedste Hensigt. Og lev saa rigtig vel og glem os ikke, men fortæl os lidt med det første, det vil glæde os. Hils Deres Familie, som Augustin har nydt saa meget godt hos og sikkert har oplevet mange skønne Timer i Deres Hjem.

Mange hjertelige Hilsener i Herren fra os alle.

Deres i Herren forbundne

C. Christensen.

I et ledigt Hjørne paa Papiret er tilføjet:

Herrens Venner ingen Sinde modes skal for sidste Gang! — Min Hustru er saa usigelig bedrøvet.

ÅRET, DER SVANDT

Af forstander P. C. Gjelstrup

Året begyndte med et stort seminarie-møde i København — det største i de danske seminariers historie — til drøftelse af *seminariekommissionens betænkning*, der kort forinden var blevet offentliggjort. Denne drøftelse, hvortil undervisningsministeriet havde indbudt, var både interessant og nyttig. Iøvrigt har året ikke bragt nye skridt fremefter i retning af ændring af læreruddannelsen; det er formodentlig også heldigt, at sagen bliver godt lagret og

derved får tid til at klare sig, inden rigsdagen skal have med den at gøre. — Inden jeg går til vore egne forhold, noterer jeg et par ting angående læreruddannelse her i Vestjylland. Staby efterskole har sidste sommer fejret sit 100 års jubilæum; vi har grund til at sende den en venlig tanke i den anledning; den hed jo i sin tid Staby vinterlærerseminarium og sendte os gennem en årrække adskillige dygtige elever. Ved siden af den hundredårige nævner jeg en nyfødt: Skive seminarium, som startede sidste år efter sommerferien.

Om året er ellers som om dets forgængere at sige, at det desværre har stået i den snart kroniske lærermangels tegn. Denne sygdom i vor skole bliver stadig mere ondartet, hvad seminarierne blandt andet mærker ved den årlige vikarudsendelse af III kl.; den har hidtil været på to måneder, men bliver fra 1953 forlænget til tre. At der har været rift om dimittenderne, er en anden følge af lærermangelen. En særlig virkning af lærermangelen er en ministeriel skrivelse fra årets slutning, hvori alle seminarier kraftigt opfordres til at oprette parallelklasser i størst muligt omfang. Hvilke planer om dublering og byggeri denne opfordring skulle udløse for vort vedkommende, skal jeg ikke gå ind på her; det hører 1953 til.

Undervisningen.

I årsberetningen i fjor blev *forsøgsarbejdet* omtalt. Herom kan jeg i år meddele, at vi har gjort nogle forandringer. Geografi, trængt sammen i II klasse, viste sig at være en mangelfuld ordning; der bliver for lidt ro og fordybelse over faget, når det udelukkende ligger i den eksamensbelastede II klasse; i sig selv er et år vistnok også for kort tid til dette fag. Vi er derfor vendt tilbage til den gamle to-årige turnus i geografi. Dette har igen medført, at forsøgsregningen måtte opgives, da den korresponderede med geografi, og dette er faktisk beklageligt, da vi havde gode erfaringer med hensyn til at gøre regningen færdig i løbet af I klasse. Vort tredje forsøgsfag er skriftlig dansk; her ændrer vi forsøget derhen, at vi får eksamen efter III klasse og ikke som de to forrige gange ved udgangen af II klasse. Der kan gøres et godt og i mange måder forsvarligt arbejde med faget, selv om man standser så tidligt som midt i uddannelsen; men det må dog siges efter de gjorte erfaringer, at det vil være bedre at fortsætte noget længere med den rationelle pleje af modersmålets skriftlige behandling, som kun faget dansk stil tager sig af; de skriftlige årsarbejder i de forskellige fag har andre formål og kan ikke erstatte stilene. Som sagt, nu prøver vi at slutte efter III klasse, hvad vi også har fået ministeriets tilladelse til.

II klasses *lejrskole* og III klasses *bibliotekskursus* fandt som sædvanlig sted ved skoleårets begyndelse, for lejrskolens vedkommende på Brædstrup realskole, en udmærket fortsættelse af de glørværdige traditioner fra Velling Østergård, hvor vi var sidste gang 1949. Endelig er der af særlige led i arbejdet at nævne III klasses ovenfor berørte vikarudsendelse; den fandt for vort vedkommende sted i de to måneder november—december. Klassen vendte tilbage, fuld af begejstring over sine oplevelser i de forskellige skolestuer. Endnu bør nævnes den instruktion i brugen af filmsapparat, som Statens filmscentral hvert år foranstalter for seminariernes IV klasser.

Eksamen og elevtal.

Dimissionsholdet var blevet temmelig stort: 38, som alle bestod med $mg \div$ eller derover, nemlig således:

7 $mg+$, 20 $mg \div$, 11 $mg \div$ = 38.

Til *Iste del* var indstillet 35, som alle bestod og oprykkedes i III kl. Resultatet af prøven var:

1 ug ÷, 7 mg +, 17 mg, 7 mg ÷, 2 g +, 1g = 35.

Til *optagelsesprøven* i slutningen af juni var anmeldt 46 aspiranter, hvoraf de 41 bestod. I I klasse optoges af dem 25 og desuden 11 realister etc. uden prøve, ialt 36.

Elevtallet var ved årets slutning:

IV kl.	21 mandl.	+ 13 kv.	= 34
III	18	+ 18	= 36
II	21	+ 15	= 36
I	23	+ 13	= 36
Ialt:	83	+ 59	= 142
Forb.kl.	21	+ 20	= 41
Ialt:	104	+ 79	= 183

Understøttelser og legater.

Elevunderstøttelser fra staten udgjorde alt i alt 72.960 kr.; deraf fik forberedelsesklassen 25 portioner på 200 til 400 kr. samt 19 halve fripladser, ialt 9.770 kr., mens seminarieklasserne i egentlig understøttelse fik 44.730 kr. (104 portioner på 200 til 1000 kr.) og til 75 halve eller hele fripladser 18.460 kr.

Af andre offentlige legater, som er tilgængelige for eleverne, har 2 fået *Gerickes* legat (hver 200 kr.) og 6 lån af *Dansk studiefond* (tilsammen 5400 kr.). Et legat af en særlig karakter er *Danmarks lærerforenings befrielseslegat*, hvis renter på befrielsesdagen 5. maj uddeles til elever ved de seminarier, hvorfra der var faldne under frihedskampen. En portion på 400 kr. tilfaldt 1952 Arne Frandsen, daværende III klasse; vi mindes i den forbindelse Herman Boye (35), hvem dette skyldes.

Af *seminariets egne legater* er uddelt:

Pastor Ad. L. Hansens legat.....	2 port.	à 70,94 kr.
cand. Strøms mindelegat.....	1	på 90,00
Jubilæumslegatet af 1942.....	2	à 110,00
Kbm. Refsgårds mindelegat.....	1	på 203,42

Endvidere har *Hellasfonden* ydet et bidrag på 500 kr. til anskaffelse af et klaver som fødselsdagsgave til seminariet ved dets 60 års fest.

Foredrag, møder etc.

Miss. Poul Schødt, Tanganyika: Foredrag m. farvefilm om Østafrika.
 Kunsthistorikeren Broby-Johansen: Kunsten og samfundet (m.lysb.)
 Seminarielærer Troelsen, Silkeborg: Kaj Munk: Kærlighed.
 Nordens rejselektor, fru Borgny Harmer: Sigrud Undset.
 Professor Aage Bentzen: At lære af historien.

Sekretær Grube Overgård: Kongo: KFUMs arbejde i Kongo(m. film).
 Dr. phil. Møller Kristensen: Moderne dansk litteratur.
 Forstander Peters-Lehm, Rinkenæs: Koføeds skole.
 Sekretær Erik Petersen, DMS: De unge kirker og nogle af deres
 problemer (m. farvefilm).
 Oberstløjtn. Hafstrøm, Folk og værn: Probl. m. h. t. 18 mdr.s tjenestetid.
 Dr. phil. Sv. Henningsen: USAs udenrigspolitik siden 1915.
 Missionær Rich. Madsen, Aden: Den muhammedanske verden.
 Biskop C. Baun: Om at være menneske.
 mag. art. P. Bahnsen: Karakterforandringer hos børn ved opdra-
 gelse og påvirkninger.
 Forårskoncerten, afholdt 4. april flg.
 Koncert v. Lemvig amatørsymfoniorkester.
 Koncert v. Ålborg byorkester. Hermed sluttede forårshalvåret.
 Redaktør Hans Rütting: Tyskland mellem øst og vest.
 Sognepræst Jørgen Rasmussen: Sønderborg: Tro og viden.
 Professor P. G. Lindhardt, Århus: Stat og kirke.
 Pastor B. Helleskov: Afrikas skæbnetime.
 Frk. Kjørulf Knudsen: Om ydre mission.
 cand. theol. Finn Allan Petersen: Et folk i nød.
 Forevisning af Jørgen Bitschs Afrika-film.
 mag. art. Emil Frederiksen: H. C. Branner.
 Fru Louise Jørgensen: Jakob Knudsen: Sind.
 Julefest med tale ved sognepræst Vestergård, Lemvig.

Fester og stævner.

Den altoverskyggende fest, som året bragte, vier jeg et særligt afsnit nedenunder og omtaler her kun de mere sædvanlige begivenheder.

Elevfesten blev afholdt 22. febr. med A. Bjørnkjær som formand og den meget populære „onkel Henry“ som instruktør. Det var som sædvanlig III klasse, der stod for festen, og de havde megen ære af den; det blev en overordentlig fin fest. Den indledes med en koncert under direktion af hr. Ringgård, så kom hovedpunktet på programmet: opførelsen af Erasmus Montanus, derefter kaffebord med taler og tilsidst aftenandagt, hvorefter samtlige deltagere kunne gå hjem, et smukt minde rigere. Skolen må i høj grad skønne på den indsats, de skiftende årgange gør, for at elevfesten kan ligge i et højt plan og være i skolens ånd; det er der grund til at sige en stor tak for.

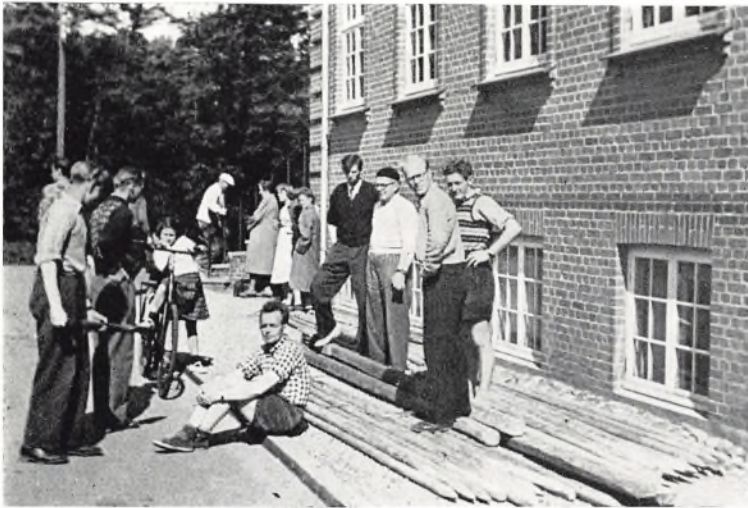
Forårskoncerten er noteret ovenfor. *Dimissionsfesten* blev fejret 2. juli med mindst 170 deltagere bænket ved Borgens dækkede borde, deriblandt hr. og fru statskonsulent Andreassen og repræsentanter fra praktisk talt alle dimittendhjemmene. Som et tidens tegn kan fortælles, at ikke mindre end syv af dimittenderne mødte med kone. I september foretog III klasse under lærer Hejbøls ledelse en vellykket *busrejse*

til Østrig; det var en erstatning for en glippet klasseudveksling med Norge. 27.—28. september var vi værter for den *nordjyske seminarieturnering*, der foruden os omfattede Ranum og Frk. Lang; laurbærrene gik til gæsterne. Den traditionelle *sportsdag* fandt sted 2. oktober og sluttede med kaffefest, som bestyrelsen gav. Listen ender med den ovenfor nævnte julefest 18. december, som KFUM og KFUK arrangerede; i stedet for biskop Baun, der samme dag meldte afbud på grund af sygdom, talte pastor Vestergård, Lemvig. Festen blev en smuk og hyggelig optakt til julen.

I forbindelse med stedets mange fester bør også nævnes de gamle elevers besøg til *jubilæumsstævner* på seminariet, såvel 1912'ernes som 1927'ernes, der begge foregik i sommerferien, og som begge var til megen gensidig glæde.

60 års festen 17. maj.

Længe i forvejen begyndte de interesserede — gamle og nuværende elever, seminariets bestyrelse og lærerstab — at drøfte, på hvilken måde den realitet, som ligger i de to årtal 1892—1952, skulle fejres. Nogle husker endnu 25 års jubilæet, og mange mindes de strålende fester i forbindelse med 40 og 50 års jubilæet, altsammen begivenheder, der kraftigt tilskyndede til nu igen at indbyde til fest. I god tid blev der nedsat en komité, bestående af repræsentanter for de nuværende elever, for Lemvig-egnens nissumitter og for seminariets lærere, og det var en fornøjelig komité at være med i. Visse linjer var allerede trukket op, inden komitéen gik i aktion. Det lå klart, at festen skulle holdes på een dag, uden overnatning; en stor hjælp i den henseende var det, at bilerne nu igen er kommet ud af garagerne; der stod de jo under 50 års festen 1942. Vanskeligere var det at få bestemt tidspunktet. Skulle det være i sommerferien eller efter den gamle tradition i maj? Ingen af tiderne var ideel; der eksisterede simpelthen ikke nogen ideel tid. Vi fandt imidlertid ud af, at maj var den efter omstændighederne heldigste tid; et afgørende argument derfor var det, at vi da havde elevflokkene hjemme på seminariet, og det var jo en vigtig ting at have ungdommen med, både til at tage en tårn og til at pynte på festen. Så blev datoen fastlagt til lørdag den 17. maj. Et tredje problem, der også var afklaret før komitéens tilblivelse, var spørgsmålet om, hvorvidt festen skulle have en officiel karakter med store kanoner, eller den skulle fejres som en hyggelig familiefest; men her var der ingen tvivl;

III kl. forestod festens praktiske arrangement. Forberedelserne begynder (Fot. Åge Vindum)

alle stemmer løftede sig for det sidste; 60 er jo heller ikke så særlig rundt et tal.

Dermed var de store linjer trukket op; nu tog komitéen fat på at lægge program, udsende indbydelse og træffe de mange praktiske arrangementer, der skulle være i orden. Det gik altsammen med liv og lyst, ikke mindst takket være den omstændighed, at hele III klasse meldte sig til assistance med bureau, opvartning og slid og slæb på enhver måde.

Da dagen oprandt, var alt parat til at modtage de mange tilrejsende gæster, ca. 200 i tal. Kl. 8 gik flaget — det store flag, som eleverne skænkede skolen ved 50 års jubilæet — til tops over det prægtige, solbelyste forårslandskab, og dermed meldte vi klar.

Stævnet åbnedes ved en morgenandagt i kirken kl. 9½. Kirken var festligt smykket, men dens største pryde var den store forsamling af gamle og unge nissumitter og den brusede sang, som fyldte rummet. Ved orgelet skulle lærer Søndergård have siddet; til beklagelse for mange kunne han på grund af sygdom desværre ikke være med til festen; i hans sted spillede lærer Ringgård. Pastor Ove Nielsen, hvem mere end 25 årgange dimittender kender fra deres uddannelsestid, talte ud fra ps. 103 om Herrens velgerninger mod Nr. Nissum seminarium, og om den kraft, der ligger i at

Det usædvanlig smukke majvejr indbød til frit samvær i det frie (Fot. Age Vindum)

lovprise ham. Efter andagten standsede mange ved de forskellige grave, der havde tilknytning til seminariet — pastor Ad. L. Hansens og adskillige andre, hvor stævnet i dagens anledning havde lagt blomster.

Æresporte og flagalleer hilste deltagerne, da man efter andagten nåede ned til seminariet. Her samledes vi kl. 11½ ved frokostbordene i gymnastiksalen; på en eller anden mystisk måde var der udført det kunststykke at få bænket de nær 350 deltagere. Undertegnede, der var komitéens formand, bød velkommen; ellers blev der ikke holdt taler, bortset fra, at lærer Koch på elevforeningens vegne slog et kraftigt slag for en lodtrækning til fordel for foreningens slunkne kasse; udfaldet blev ikke mindre end 800 kr.

I pausen efter frokosten var der indlagt koncert i festsalen, en meget vellykket gentagelse af forårskoncerten kort i forvejen. Ellers var der tid til at strække benene og se sig om, indtil klokken atter ringede sammen kl. 16½. Det var festmiddagen, det nu gjaldt, og den forløb på bedste måde. Bestyrelsens formand, provst Steffensen, Struer, indledede med festtalen, hvor han mindedes stifteren, Ad. L. Hansen, og ønskede, at seminariet altid måtte leve under de høje syner. På elevernes og seminarielærernes vegne overrakte henholdsvis Elius Andersen, IV kl., og lærer Hejbøl penge-

Økonoma frk. Storgård havde en travl dag. Humlum (01) bagved (Fot. Alex. Koch)

gaver som bidrag til et nyt klaver (jfr. det ovenfor fortalte om Hellasfonden). Derpå fulgte talerne slag i slag, alle med et trofast håndslag til seminariet og dets gerning. Kl. 20½ sluttede komitéformanden med en kort andagt, hvor han talte om seminariets eksistensmulighed og eksistensberettigelse.

Så var opbrudets time inde. Gæsterne begav sig på den for manges vedkommende lange biltur hjem, og de, der havde haft ansvaret for festen, trak vejret friere, taknemmelige over, at alt var gået så godt, og fulde af lovprisninger overfor gæsterne, der havde taget alt med godt humør og ved deres præcision gjort, at det store program kunne gennemføres uden jag. For Nr. Nissum seminarium var det en værdifuld dag, der bidrog til at skabe samling om gerningen, og som der var stor grund til at sige Gud og mennesker tak for. Mange udsagn i den følgende tid gik ud på, at det havde været en meget vellykket fest, præget af hygge og med en egen charme over sig.

Som et appendix til beretningen om 60 års dagen kan jeg sige et par ord om noget så nøgternt som *regnskabet*; der har ikke andetsteds været gjort rede for det, og en og anden af deltagerne kunne dog måske nok have lyst til at vide lidt derom.

<i>Udgift:</i>	Fødevarer	2.592,41	
	Kok, kogekone, opvaskere og anden hjælp	396,60	
	Diverse kørsel	82,00	
	Papir, servietter etc.	64,55	
	Avertering	125,60	
	Diverse, herunder buketter til grave	259,10	3.520,26
<i>Indtægt:</i>	Stævneafgift 6,00 for eleverne (÷ III klasse)		
	12 kr. for alle øvrige deltagere	3.236,00	
	Underskud	284,26	3.520,26

Det var jo et særdeles tilfredsstillende resultat — et held for seminariets bestyrelse, der havde påtaget sig den økonomiske garanti og nu slap fra dette vovestykke med knapt 300 kroner.

Personalia.

Fra seminariets lærerkreds er at berette, at frk. Ladekær på grund af forlovelse har opsagt sin stilling til fratræden august 1953. I hendes sted har bestyrelsen antaget frk. Ellen Jensen, Vestre skole, som i indeværende skoleår (1952—53) er på årskursus i gymnastik.

Forstander Gjelstrup havde i okt.-nov. fået tilstået seks ugers orlov til et Italiens-ophold. Lærer Hansen varetog i denne periode forstanderpligterne, mens lærer Koch passede regnskabet; for deres gode bistand og for bestyrelsens og mange andres velvilje i denne sag føler jeg megen taknemmelighed.

Af dødsfald blandt seminariets nære venner gennem mangfoldige år nævner jeg tre: Sognepræst Andr. Jørgensen, Slagelse (dim. 1921), lærer Odgård (1907), Nørlem, og seminariets allerførste dimittend, tidligere overlærer C. C. Andersen, Bagsværd (1895).

Diverse.

I denne pose kan man jo putte alt det, der ikke har kunnet være i de andre, men det er ikke meget, der er tilbage. Vi har i det svundne år fået indrettet et smukt, ejendommeligt *lærerværelse* på loftet i den gule bygning; det var hårdt tiltrængt, da vi faktisk intet har haft, siden det tidligere lærerværelse for en snes år siden blev inddraget til fordel for det biologiske laboratorium. Endelig nævner jeg, at Nr. Nissum seminarium efter besøg af en kommission, bestående af amtslægen m. fl., er blevet udtaget til at være *beredskabs-hospital* i tilfælde af ny krig. Det er jo en påmindelse om, hvor usikre tider vi lever i; vi håber ikke, vor skole nogensinde skal blive fyldt af såredes jammer; men vi ved intet derom og har godt af at blive kaldt til eftertanke over det perspektiv, der herigennem åbner sig.

25 ÅRS JUBILARERNE

Peder Andreas Andersen, f. 18/2 1905 i Nr. Nissum, s. af husmand Niels Andersen. Viet 12/10 1940 i Odense til Inger Frederiksen, d. af murerm. Fr., Odense. Årskursus på Statens Lærerhøjskole, kursus i svømning, tegning m. m. Sommerkursus på engelske universiteter. Sløjdlærer-eksamen, tillægsprøve i tysk, faglærereksamen i engelsk. Ans. v. drenge-hjemmet »Vejlby Munkegård« ved Strib. Derefter fra 1930 ved Odense komm. skolevæsen. Formand for Odense lærerforening, medl. af Danmarks Lærerforenings hovedbestyrelse, formand for lærerrådet, sekretær i fælleslærerrådet i Odense. Medarbejder ved »Folkeskolen« (engelsk).

Johannes Bachmann, f. 6/7 1903 i Ajstrup v. Hjørring, s. af Johan Olsen, smst. Årskursus 1941 i sang og musik, samt sundhedslære, årskursus i dansk 1951–53. Ansat i Ajstrup 1927–30, enelærer og kirkesanger i Rubjerg 1930–49. Lærer v. Hjørring mellem- og realskole siden 1949. Forh. medlem af menighedsrådet og kirkeværge i Rubjerg, fmd. for sygekassen m. m.

Axel Beck-Nielsen, f. 13/11 1906 i Rønde, s. af kænner Chr. N. Viet 28/11 1937 i Skørping til Anna Lassen, d. af statsskovfoged J. Lassen, smst. Præliminæreksamen; mat. nat. studentereksamen. Otte forskellige årskursus. Ansat Grenaa Havnevej 1928–33, derefter i Hedehusene.

Knud Siegumfeldt Christensen, f. 21/4 1904 i Struer, s. af provst C. I. C., Struer. Viet 17/4 1930 i Nr. Nissum til Agnes Mathilde Kirkegaard, d. af seminarielærer Kirkegaard. Flere feriekursus i sang og tegning. Vikar i Struer, Rødkjærbro og Holstebro, derefter gennem en årrække fast ansat i Holstebro. Fra 30/4 1948 førstelærer v. Hvam skole, Hvam st. Næstformand i Hvam Menighedsråd.

Niels Aksel Conradsen, f. 8/4 1905 i Kjellerup, s. af arbm. Marius C. Viet 20/1 1940 i Silkeborg til Hertha Lund, d. af afd. Martin L., Silkeborg, Småsløjdkursus på Dansk Sløjdlærerskole, litteraturkursus på Bruunsvik folkhøgskole, Sverige. Sløjdlærereksamen. Ansat ved Rørdal skole 1939, Vejgaard vestre skole, Aalborg, 1945. Før journalist ved den soc. provinspresse. Socialdemokratiets kandidat til folketinget i Østbirk, Skanderborg amt. Næstformand i Danmarks Lejerforbund, medlem af huslejenævn og boligansvalgsudvalg i Aalborg. Formand for bolig-selskabet »Lejerbo«, Aalborg afd. Tidligere medlem af menighedsrådet. Gennem 25 år foredragsholder for Arbejdernes Oplysningsforbund. 1948 på agitationsrejse til Færøerne for N. I. O. G. T.

Harald N. Dyrholm, f. 14/9 1902 i Idom pr. Holstebro, s. af mejeri-bestyrer Rasmus N. D. Viet i Idom kirke til Alma Pedersen, d. af gdr. Knud P. Årskursus på Statens Lærerhøjskole 1935–36. Enelærer i Tvålum 1931–45. Realskolelærer i Skanderborg 1945–51. Købstadlærer i

Aarhus 1951. Forhen fmd. for KFUM og for husflidsforeningen i Tvislum. 1944—45 kredsformand for KFUM og K i Silkeborgkredsen.

Jacob B. P. Ejdal, f. 1/4 1901 i Nr. Nissum, s. af afd. gmd. Chr. E. Forhen lærer i Møborg.

Peder Carl Hansen, f. 23/3 1904 i Vejle Søndermark, s. af Hans Chr. H. Viet 25/7 1937 i Ejning pr. Vinderup, til Astrid Christiansen, f. Møller, d. af Martin M. Kursus i ungdomssløjd, husflid, fysiksløjd og aften-skolekursus. Desuden forskellige småkursus. Tillægsprøve i sang og musik samt sløjdlærereksamen (Askov). Ansat ved børnehjemmet ved Vejle fjord. Fra 1/3 1937 ved Mammen skole, Bjerringbro, fra 1/8 1952 enelærer ved Dørken skole, Thyregod. Forhen fmd. for Mammen og omegns kristelige lytterforening og næstfmd. for Viborg storkreds, medlem af Kr. Lytterforenings repræsentantskab. Fmd. for Mammen brugsforening samt revisor i sygekassen.

Magnus Ingemann, f. 6/10 1899 i Hjerm, Ringkøbing amt, s. af gdr. Poul I. Viet 29/5 1930 i Nikolaj kirke, Kolding, til Signe Damkjær, d. af gdr. Hans D., Harte pr. Kolding. Feriekursus i dansk og gymnastik samt bibliotekskursus. Ansat i Vester Gaasdal, Borris, derefter i Skygge, Engesvang. Formand for biblioteket, børneværnet, aftenskolenævnet, fælleslærerrådet i Engesvang kommune. Tilsynsførende for Foreningen af 1837 og Københavns magistrats børneafd. Formand for Indre Missions samfund i Skygge. Kommunal revisor.

Carl Schaarup Jensen, f. 20/5 1906 i Ærøskøbing, s. af Hans Sch. J. Viet 31/1 1932 i Herritslev kirke, Lolland, til Ingeborg Kirsten Rasmussen, d. af Christen R. Præliminæreksamen. Kursus i skrivning. Ansat Slemminge-Udstolpe, Lolland, derefter i Alkestrup, Thureby st., Sj.

Elisabeth Bødker Jensen, f. 12/1 1901 i Sillerslev, Ø. Assels, d. af landmand M. Bødker J. Kursus i småbørnsundervisning Helsingør 1946 og håndgerningskursus 1947 og 48 (ferie) samt forsk. småkursus. Ansat Haraldskjær privatsk. 1927—30, Sdr. Nissum 1930—36, Aså 1936—47, derefter Vodskov. Medarbejder i ungdomsarbejdet, en tid fmd. i KFUK, først i Asaa, senere i Vodskov.

Knud Laurits Karlsmose, f. 2/4 1906 i Ikast, s. af husmd. Jens Chr. K. Viet 15/6 1933 i Juelsminde til Lydia Jensen, d. af skovfoged Holger J. Forskellige vikariater, 1/11 1930 ansat i Bødstrup på Langeland, siden 1/1 1933 enelærer i Dall pr. Svendstrup. Formand for fælleslærerrådet i kommunen og for menighedsrådet i Dall. Formand for Ferslev—Dall—Volsted bibliotek og for den stedlige sønderjydske forening.

Ejstejn Raahede Kristensen, f. 3/10 1906 i Asp pr. Struer; s. af lærer Johs. K. (96). Præliminæreksamen; lærer v. Vinderup realskole. Død 1935.

Alexander Marinus Lauridsen, f. 18/3 1904 i Almstok, Vorbasse sogn, s. af afd. husmd. Niels L. Viet 6/6 1930 i Vorbasse kirke til Martha Marie Poulsen, d. af afd. gdr. Laurits P. Kursus i gymnastik, skrivning, husflid og sløjd samt forsk. kursus for aftenskolelærere. Førstelærer i Trandum fra 1/3 1930 til 1/12 1952, derefter enelærer i Hjortlund pr. Filskov. I Trandum gennem en årrække formand for KFUM og en D.M.S. kreds samt medlem af menighedsrådet.

Hans Adolf Lilleør, f. 13/6 1903 i Lemvig, s. af gdr. Poul Lilleør. Viet 10/9 1930 i Lemvig til Anna Nielsen, d. af postbud A. Kirkegaard N. Arskursus i geografi, zoologi, botanik og dansk. Fjernstudium i geografi og botanik, en række korte kursus. Svømmelærereksamen. Ansat i Lemvig til 1948, derefter skoleinspektør i Hillerød, fra 1/8 1951 stadsskoleinspektør sammesteds. Broder til A. Lilleør (21) og nedennævnte I. P. Lilleør.

Jens Peder Lilleør, f. 14/7 1899 i Lemvig, broder til ovennævnte Hans L. Viet 7/7 1936 i Sct. Jørgens kirke, Svendborg, til Inger Lund, d. af skoleinspektør E. V. L., smst. Årskursus på Statens Lærerhøjskole i dansk, engelsk, zoologi, botanik, en række korte kursuser. Tillægseksamen i engelsk. Ansat i Lemvig siden 1/4 1928, fra 1/5 1931 fast ansat, overlærer fra 1/4 1946, formand for skolecentralen for Lemvig og omegn, kasserer i D. L. F.s 105. kreds og 1. suppleant til D. L. F.s hovedbestyrelse, næstformand for centralbiblioteket i Lemvig. Beskikket censor i naturhistorie til realeksamen fra 1944.

Evald Gunnar Madsen, f. 27/11 1901 i Nees, s. af husmd. Jens M. Viet 1/8 1930 i Nykøbing M. til Ketty Furbo Jensen, d. af enkefru Anna F. J. En række faglige kursuser. Ansat Statsungdomshjemmet Bøgildgaard, Gelsted ungdomshjem, Rødebro kommuneskole, Lyngby skole, Gyllinge byskole siden 1/8 1934. Form. for børneværnet og for De gamles hjem. Statens tilsynsførende for Gylling sparekasse m. v. Har udgivet en række bøger og skrevet talrige kronikker og artikler. — Der nævnes: 4 børnebøger (Falkepatruljen, Falkepatruljen og komtessen, Frøken Overall, Falkepatruljen i topform), en social roman (Fordi vi svigtede. 1947), 2 skuespil for børn (Prisopgaven, Offerbrønden), et historisk skuespil: Rakkeren, samt lystspillet: Kærlighed skal der til.

Laurits Marinus Madsen, f. 24/12 1899 i Hjerm, s. af gdr. C. A. M. Viet 10/4 1932 i Ballerup kirke til Elisabeth Pedersen, d. af missionær A. P. Forskellige småkursuser. Ansat Haslev Haandværkerhøjskole 1927—30, vikar i Vinderup og Borbjerg. Hjerm søndre skole fra 1/7 1930. Kasserer for menighedsrådet i Hjerm.

Carl Mikkelsen, f. 24/11 1897 i Tvis, s. af grd. Iver Mikkelsen. Viet 20/7 1929 i Jels kirke til Didde Kristensen, d. af grd. Niels K., Jels. Flere småkursuser. Fra 1/11 1927 ansat i Viftrup, først som biskolelærer og fra 1/11 1929 som førstelærer. Holdt 25 års jubilæum 1/11 1952. Fra 1930 medlem af menighedsraadet, to gange formand for samme. Fætter til Anna Lilbæk, f. Mikkelsen (1940).

Kristian Nielsen, f. 23/3 1903 i Vestervig sogn, s. af bogbinder N. P. N., Hurup. Viet 21/9 1933 i Ørum kirke til Anna Haagaard, d. af Jens H. Årskursus i Dansk, sløjdkursus (Askov), husflidskursus. Organisteksamen. Ansat Gjettrup skole, derefter Jels. Medl. af menighedsrådet (kasserer), næstfmd. i samfundsrådet. Forstander for teknisk skole.

Georg Nikolaj Nielsen, f. 14/8 1902 i Grove, s. af husmd. Anders N. Viet 4/8 1936 i Christiansfeld til Caroline Øster, d. af rebsl. August Ø. Sløjdlærereksamen. Kursus i sang og musik i Aarhus; provinskursus i dansk i Sønderborg, forsk. korte kursuser. Vinterlærer i Nr. Bork, lærer i Tyrstrup pr. Christiansfeld, realskolelærer i Christiansfeld, førstelærer i Egersund, fra 1/8 1952 skoleinspektør smst. Formd. for Tyrstrup og Christiansfeld KFUM; fmd. for grænskeorene og for Sønderjysk aften- og ungdomsskoleforening.

Poul Magnus Nielsen, f. 25/12 1903 i Asaa, Dronninglund komm., s. af grd. J. Chr. N. Viet 17/5 1931 i Asaa kirke til Ella Lind, d. af sognepræst L., Skelby, Sjølland, Sløjdlærereksamen, tegnekursus m. m. Ansat i Lodskodvad skole, Raabjerg sogn til 1935, derefter førstelærer i Gærum skole, Horns Herred. Formd. for Indre missions samfund i Gærum, medl. af menighedsrådet, fmd. for DMS kredsen samt fmd. for 17. søndagsskolekreds.

Knud Kristian Nøe, f. 18/11 1901 i Nr. Nissum, s. af blikkenslager P. N. Viet 16/4 1930 i Lemvig kirke til Else Gjelstrup, d. af avlsbruger

G. Ansat Hoptrup højskole, Rønbjerg, Sdr. Stenderup og nu førstelærer i Mammen. En søn (Anders N.) dim. 1952.

Anker Poulsen, f. 30/8 1906 i Auning. Viet 2/8 1930 i Marstal kirke til nedennævnte Elisabeth Poulsen. Præliminæreksamen. En række korte kursus, bl. a. i handelslære og salgslære. Provinsårskursus i matematik og psykologi. Instruktør i dansk og regning for tekn. lærere. Ansat i Christiansfeld 1929–30, Fjerritslev realskole 1930–49, realskolebestyrer i Dybvad fra 1949. Udgivet forskellige skolebøger (dansk med faglige emner. Forberedende regning. Mundtlig og skriftlig dansk for tekniske skoler).

Elisabeth Poulsen, f. 11/5 1905 i Marstal, d. af lærer P. C. Poulsen (95). Viet 2/8 1930 i Marstal kirke til ovennævnte Anker Poulsen. Realeksamen, svensk kursus i gymnastik. Ansat i Bjerringbro, Fjerritslev, Dybvad. Fader dim. fra N. N. S. 1895, broder R. Poulsen (30).

Harald Riis Anthonen, f. 13/8 1903 i Hanbjerg v. Struer, s. af hmd. Niels Chr. A. Ansat Jerne-Boldesager.

Peder Sulkjær Stampe, f. 4/7 1906 i Rødding pr. Skive, s. af grd. Chr. N. S. Kommuneleærer i København.

Jens M. Søgaard, f. 16/2 1906 i Gudnæs, s. af gdr. Chr. S. Viet 13/12 1933 i Villerslev til Anna Laursen, d. af Th. L., Thyborøn. Mange Feriekursus i alm. skolefag og husflid. Ansat Bedsted 1930, Hjardemål klit 1933, Gulddager 1947. Formand for menighedsrådet, komm. revisor. Formand for sundhedsstyrelsen, medlem af børneværnet.

Eigild Christian Sørensen, f. 25/6 1906 i Randers, s. af snedker N. S. Viet 29/6 1937 i Oppe Sundby pr. Frederikssund til lærerinde Inger Poulsen, d. af bogholder M. P. Realeksamen, sløjd lærereksamen. Kursus i historie og psykologi. Overlærer v. Randers komm. skolevæsen.

Svend Kristian Sørensen, f. 18/2 1905 i Estvad, s. af gdr. Peder Chr. S. Viet 1/8 1931 i Bølling kirke til Mathilde Nedergaard, d. af afd. gdr. Jens Nedergaard J. Eksamen i tysk, engelsk, svømning og sløjd. Aarskursus i tysk, engelsk og geografi 1940–41. Fast ansat ved Tarp skole, Sdr. Felding, Sjølborg skole pr. Hjerting og Donslund skole pr. Holsted. Medl. af menighedsrådet og fmd. for KFUM i en årrække. Udgiver af Regnskabssystem for aften- og ungdomsskolen (1943) og Dansk system for aften- og ungdomsskolen (1944).

Søren Gerhard Sørensen, f. i Gørlev, Sjæll. 8/6 1906, s. af indremiss. M. S. Viet 5/6 1932 i Nr. Nissum til Kirstine Lauritsen, d. af fotograf L. Præliminæreksamen. Flere feriekursus i engelsk og dansk. Ansat læsepræliminærkursus, Asaa, Østerled.

Nikoline P. Thomsen, f. 5/1 1895 i Vejrum pr. Struer, d. af Smed G. P. Th. Lærerinde i Ørding.

Christen Jensen Christensen Vaarning, f. 31/3 1901 i Horne, s. af Chr. Christensen. Viet til nedennævnte Laura Kirstine K. V., f. Jepsen. Musikuddannelse. Ansat Tommerup højskole, Odense komm. skolevæsen. Medl. af Th. Kingos menighedsråd, Odense.

Laura Kirstine Kathrine Vaarning, f. Jepsen, f. 8/2 1903 i Humlum, d. af Lars Graugaard J. Viet 20/10 1932 i Humlum til ovennævnte Chr. Vaarning. Præliminæreksamen, tillægseksamen i engelsk og tysk; musikuddannelse. Forhen ansat ved Esbjerg komm. skolevæsen.

Ole Einar Mikkelsen Vium, f. 16/6 1906 i Gudum, Vestjyll., s. af grd. Mads V. Viet 18/7 1942 i Løgstør kirke til Ane Mie Sondrup, d. af cømentstøber S. S. Mange feriekursus i matematik. Ansat ved Haandværkerhøjskolen i Haslev.

DIMITTENDERNE 1952

Per Aarup, f. 28/3 1929 i Ø. Hornum, Aalborg amt, s. af grd. C. A. A. Hovedkar. mg (6,76). Soldat.

Evald Andersen, f. 13/4 1930 i Glæsborg, Randers amt, s. af grd. S. M. A. Hovedkar. mg÷ (6,39). Præliminæreksamen. Soldat.

Karen Elisabeth Christensen, f. 15/9 1929 i Nr. Nissum, Ringkøbing amt, d. af seminarielærer C. M. C. Hovedkar. mg+ (7,32). Realeksamen. Ansat ved Brødstrup realskole.

Marie Christensen, f. 9/2 1928 i Jerslev, Hjørring amt, d. af grd. L. C. H. C. Hovedkar. mg÷ (6,29). Ansat i Nr. Sundby.

Ejnar Christiansen, f. 12/8 1924 i Nr. Nissum, s. af arbm. N. C. C. Hovedkar. mg (6,94). Ansat som tæl. i Skjern.

Olav Ejvind Falsig, f. 28/2 1931 i Bækmarksbro, Ringkøbing amt, s. af snedkerm. J. F., Holstebro. Hovedkar. mg (7,06). Realeks. Soldat.

Andreas Jensen Frendrup, f. 29/1 1922 i Ø. Hornum, Aalborg amt, s. af afd. Th. J. F. Hovedkar. mg (6,76). Ansat som asp. i Støvring.

Harry Gaarden Gaardmark, f. 17/2 1916 i Tornby, Hjørring amt, s. af afd. husmand I. C. Nielsen. Hovedkar. mg (6,67). Ansat som asp. i Ø. Vraa.

Johannes Gjelstrup, f. 17/9 1926 i Rom, Ringkøbing amt, s. af grd. Chr. G. Hovedkar. mg÷ (6,54). Ansat v. Realskolen, Lille Næstved.

Henry Grove, f. 18/1 1925 i Hejnsvig, Ribe amt, s. af rentier P. V. G. Hovedkar. mg (7,05). Ansat som asp. i Mammen.

Klaus Vinther Gullaksen, f. 20/7 1930 i Odense, s. af fabrikant S. A. G., Aalborg. Hovedkar. mg÷ (6,44). Ansat v. Aalborg komm skolevæsen.

Gunnar Dall Hansen, f. i Fjordholme, Klim, Thisted amt, s. af første- lærer J. J. H., Kjettrup pr. Fjerritslev. Hovedkar. mg+ (7,48). Realeks. Ansat som asp. i Fjerritslev.

Katharina Ladekær Hansen, f. 26/9 1926 i Faarup, Ribe amt, d. af førstelærer J. H., Hjarup pr. Kolding. Hovedkar. mg (6,77). Realeks. Ansat i Grindsted.

Bent Holmstrup Jensen, f. 2/8 1929 i Hurup, Thisted amt, s. af afd. lærer A. H. J., Odder. Hovedkar. mg (6,79). Realeks. Tæl. i Struer.

Ellen Kirstine Jensen, f. 26/3 1929 i Vesterborg, Maribo amt, d. af førstelærer J. K. J., Aunede. Hovedkar. mg (6,97). Student (mat.). Ansat i Sæby.

Esther Jensen, f. 16/6 1925 i Redsted, Mors, d. af skovarbejder K. M. J., Klitmøller pr. Thisted. Hovedk. mg÷ (6,52). Ans. i Lystrup pr. Vivild.

Marie Stenbæk Jensen, f. 15/3 1929 i Albæk, Skjern, Ringkøbing amt, d. af gdr. J. K. J. Hovedkar. mg÷ (6,38). Ansat som tæli. i Vildbjerg.

Thøger Larsen Jensen, f. 23/1 1930 i Tørring, Ringkøbing amt, s. af arbm. J. K. J. Hovedkar. mg (6,80). Realeks. Ansat i Odense.

AF ÅRETS DAGBOG

Ved J. Søndergaard Jacobsen (06)

Ansættelser

- 15 H. C. Agger, Hals, overl. s. st.
16 Christoffer N. Andersen, Gudum, læ. i Holmegaard-Handest v. Hobro.
— Marie K. Langmack, f. Bruun, Holstebro, ovl. s. st.
19 Elvin Munk, Tanderup, el. i Tindbæk pr. Randers.
— N. A. C. Vad, Gredsted, el. i Adslev pr. Hørning.
22 Chr. Hilbert Jensen, Lundø, el. i Feldingbjerg.
23 Magnus N. Østergaard, Sørup, fl. i Sahl v. Vinderup.
— Harald S. Hansen, Herning, viceinsp. v. Vestergades sk. s. st.
— P. C. Pedersen, Marup, viceinsp. i Husum, Sydslesvig.
24 Karl Larsen, Middelfart, skoleinsp. i Struer.
— Jul. Faurholt Hansen, Frederikshavn, ovl. s. st.
25 Søren Lind, Volsted, fl. i V. Egesborg v. Næstved.
26 Georg Nielsen, Egersund, skoleinsp. s. st.
— Aage Kjær, Snejbjerg, fl. v. Vejrum nordre skole.
27 Hans Willy Krogh, Klakring, ovl. Julsminde.
— P. C. Hansen, Mammen, el. i Dørken, Thyregod.
— H. Dyrholm, læ. v. Aarhus skolevæsen.
28 Karl V. Milsgaard, el. Nørre-mark sk., Viborg.
— E. P. Ruby, Holstebro, viceinsp. s. st.
— Ejnar Kr. Pedersen, Bedsted, fl. i Ørum.
28 Alexander M. Lauridsen, Trandum, el. i Hjortlund.
29 Helge Krogager, Gentofte, ovl. s. st.
30 Magn. G. Rasmussen, Aabenraa, ovl. s. st.
31 C. J. Christensen, Herning, ovl. s. st.
— P. S. Christiansen, Bredmose, el. i Albæk.
32 Hans Hansen, Hansted, el. i Flarup, Ydby.
33 Marie K. Søndergaard-Jensen, f. Norborg, li. i Skjern
— Jakob Rasmussen, Albæk, el. i Vile, Salling.
35 Arne Aabenhus læ. i Graasten
— Kr. H. Munksgaard, Skærbæk, ovl. s. st.
— Jens O. B. Østergaard, Oldrup, fl. i Ramsing, Salling.
36 Johs. Knudsen, Kragelund, læ. i Skjern.
37 K. C. Pedersen, Lem, l. i Herlev.
39 Helga Larsen, Gesing, li. i Sir v. Holstebro.
— Karl A. Thaastrøm, Blenstrup, el. i V. Velling.
41 Kristian Schriver, Sulsted, fl. i Aulum.
42 Viggo Clausen, Jegindø, læ. i Herning.
43 Ellen Bruun, li. i Herning.
— Johs. Blæsbjerg, Hørdum, læ. i Herning.
— B. B. Lillelund, Aarhus, læ. i Staby pr. Ulfborg.
— H. Aagaard Rasmussen, Strandby, ovl. i Haarby.
— Poul Jeppesen, Fur, el. i Vils, Mors.

- 44 P. Kr. Munksgaard, Hedegaard, fl. i Lunde v. Esbjerg.
— N. Skaanning Nielsen, Gunderssted, læ. i Hornum.
- 46 Johs. Lovmand, Herborg, fl. i Nørhede, Ørnvej.
— Inger Lillelund. f. Dalby, Aarhus, li. i Staby.
— Anders Gjelstrup, Tommerup, læ. i Hammerum.
— Anders Jeppesen, Hoptrup, fl. i Bodholt, Bording.
— Hans Skadkær Pedersen, Frederiksstad, læ. i Dronningborg.
— Ejler Kragh Østergaard, Fredericia, læ. i Viborg.
- 47 Edna Frostholm, li. i Nykøbing-Mors.
— Henry Riis, Feldingbjerg, læ. i Viborg.
— Chr. Rindom, læ. i Vejle.
— Oskar Stentoft, læ. i Vorup, Randers.
— O. Rørbæk Madsen, Herning, læ. i Kolding.
- 48 Alfred Møller, Lemvig, læ. i Herning. Senere: el. i Knudsbøl.
— Asmus Jæger, Dronninglund, el. i Gunderup v. Aalborg.
- 49 Erik Aaberg, Lemvig, læ. i Overlund, Viborg.
— Hans Erik Nielsen, asp. i Sparckjær.
— Troels Kr. Møller, asp. i læ-emb., Grenaa.
— Kjeld Karlslund Madsen, Borbjerg, fl. i Agger.
- 50 Anna E. Lundberg, li. i Sejerslev.
— Jens Kr. Hedegaard, fl. i Klejstrup.
- 51 Holger Kr. Christensen, Esbjerg, asp. i Bjerre.
— Verner Elbech Hansen, Rønde, asp. i Nr. Nissum.
— Jacob Hauge Nielsen, fast vikar i Viby v. Aarhus.
— Haumann Schriver, Thyborøn, asp. i Vemb.

Afskedigelser

- Med pension
03 Chr. Berg, Gjøl.
04 P. Degnbol, Ndr. Donnerup 31/5
05 L. P. Andersen, Haldagermagle, 31/10.
06 N. C. Bundgaard, Ørum, 31/10.
— Chr. E. Rauff, Vejrum, 30/9.
08 Chr. L. Thorø, Odense, 31/7.
10 Julius Iversen, Sommersted, 31/8.
11 S. C. Fuursted, Agerfeld, 30/4.
12 Jul. B. Livbjerg, Aulum, 31/8.
13 Kr. A. Bitsch, Gludsted.
— Klaudius Jørgensen, Lebølgård, 30/6.
— A. C. Lauritsen, Gl. Sogn.
Uden pension
49 Lydia Møller, Vejlbj, 31/10

Bryllup

- 41 Børge Borum og Edith Kongsgaard, 24/7.
49 Lydia Møller og Dyrslæge Sv. Gadegaard Frandsen, Gudum, søn af P. Fr., Ø. Stokholm, Nr. Nissum, 19/10.
50 Ejnar Madsen og Inger Hald, Nr. Nissum, 9/2.
— Mads Kristiansen og Ellen Jensen (52).

Sølvbryllupper og jubilæer

- 09 J. Bjergved, Herning, kordegn i 25 år 1/7.
15 Kr. Ørts, 25 år i Fousing 1/6.
22 Kr. Kjelgaard og hustru sølvbryllup 19/6.
23 J. Chr. Laursen og hustru sølvbryllup 2/8.
— Th. Nielsen 25 år i Tolne 1/8
24 A. Fredensborg og hustru, Lerte, sølvbryllup 5/6.

Udmærkelser

- 10 A. Birkeland, Sønderborg, R. af Db.

Andet

- 12 Chr. Winther, Rødding, 6 ugers studieophold på Grønland.
23 Kr. Vestergaard, Sundby, stipendium til studierejse i Sverige.

Døde

- 95 C. C. Andersen-Testrup, fh.
Bagsværd, 28/10.
— C. Christensen, Holstebro, 13/3.
- 96 Hj. L. Johansen, Ginnerup. Okt.
- 98 N. F. Sørensen, Brædstrup, fh.
Vinding, 24/5.
- 02 Kr. Abildtrups enke, Karoline,
f. Byskov, 11/5.
- 04 A. Th. Ahm, Vinderup, fh.
Handbjerg, 1/11.
— J. P. Degnbol, Ndr. Donnerup,
3/5.
- 07 Johs. Odgaard, Nr. Lem, 21/12.
- 14 Jenny Margr. Jensen, fh. Hum-
lum, 3/2.
- 16 N. Bjerre Engsnaps hustru, Dor-
thea, f. Refsgaard, 28/1.
— Catharina, f. Christiansen, har
mistet sin mand, fhv. folketings-
mand M. K. Gram, Københø-
ved, 1/7.
- 17 C. A. Dørffler, Taagerup, Skelle-
bjerg.
- 21 Andreas Jørgensen, sognepræst,
Slagelse, 9/1.

1952

CHRISTENHEDS BOKTRYKKERITRUKER 1421

Charlottenlund

74

Kirsten Ellisej 16

Mr. Laver R. Horn Christensen